SHANNON ANDERSON

Destinul lui Kathleen

Traducerea și adaptarea în limba română de

IOANA PATRICHI

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Kathleen McKenna scotocea din ce în ce mai desperată în poșeta ei de seară împodobită cu mărgele. Își rezemă fruntea de ușa apartamentului, tânjind zadarnic după chei. Acea poșetă total inutilă nu scosese la iveală decât portofelul, rujul și un pachet de batiste din hârtie, pe când cheile pesemne că rămăseseră în buzunarul unei jachete sau pe masa din bucătărie. Sheba mieuna jalnic înăuntru, ca și cum nu mai mâncase de săptămâni, iar Edgar, partenerul ei din seara aceea, își zornăia nerăbdător cheile mașinii.

– Asta înseamnă că nu mă inviți la tine să bem ceva?

Kathleen se abținu să-i dea replica dură pe care ar fi meritat-o. Se-ntreba ce-o făcuse să accepte să iasă

cu acel individ arogant și enervant. E adevărat, i se păruse politicos și fermecător la petrecerea lui Dovey cu o săptămână înainte, dar în seara aceasta, după ce tipul băuse o sticlă cu vin, o făcuse să-și schimbe total impresia.

– Edgar, ți-am spus că vreau să fiu singură. În plus, se pare c-am băut deja destul.

– În aceste condiții, ar trebui să fii recunoscătoare că te-am condus până acasă. Cred că nu avem decât o singură soluție, continuă el cu un zâmbet versat. Să mergem la mine.

– Mă-ndoiesc, Edgar.

Între timp, încerca din răsputeri să găsească o modalitate de a intra în apartament. Familia care locuia la parter era în vacanță, iar doamna Eisley, proprietăreasa care avea un rând de chei de rezervă, era o octogenară care se culca de obicei la ora opt seara și care oricum n-ar fi auzit soneria dacă n-avea aparatul auditiv.

– Edgar, pot folosi telefonul tău mobil? întrebă ea evitând ca el s-o prindă de umăr.

– Renunță și vino cu mine. Poți să-l suni pe proprietar mâine.

– Trebuie să-i dau pisicii să mănânce. Telefonul, Edgar, te rog.

Împotriva voinței, acesta scoase telefonul și i-l dădu.

– Pisica n-o să moară de foame o noapte… Mă-ntreb pe cine suni la ora asta.

– Prietena mea Ellen are cheile de la apartamentul meu. Cred că e încă la lucru, la cafeneaua New Penny.

– Am închis; nu mai puteți comanda, răspunse în sfârșit Ellen, la al cincilea apel.

– Ellen, sunt eu. Kathleen. Am rămas pe dinafară.

– Vai de mine! Presupun că și cheile tale de-acasă sunt încuiate înăuntru, nu-i așa?

– Exact, răspunse ea, încercând în același timp să evite sărutul cu iz de usturoi pe care Edgar vroia să i-l plaseze pe gât. Edgar, lasă-mă, te rog.

– Kathleen, ai necazuri? Vrei să chem pe cineva? Poate poliția?

– Nu-ți face griji, mă descurc.

– Durează aproximativ cincisprezece minute ca să închid, douăzeci și cinci să ajung acasă și să iau cheile și încă un sfert de oră ca să vin cu ele la tine. Este îngrozitor de mult dacă individul acela îți face probleme.

– Bine, voi chema un lăcătuș. Vrei, te rog, să te uiți în Pagini Aurii și să-mi găsești unul?

– Așteaptă o secundă.

Telefonul păru că se-ntrerupe, timp în care Kathleen trebui de mai multe ori să-i îndepărteze cu forța mâna lui Edgar din decolteul ei.

– La naiba, Edgar, nu-nțelegi că nu mă interesează așa ceva?

– Mai ești la telefon? E totul în regulă?

– Rezist! Spune, Ellen, notez.

Luă stiloul scump din aur pe care Edgar i-l întinse și notă pe dosul palmei numărul pe care Ellen i-l dicta.

– În anunț scrie că e specializat pentru situații de genul acesta, când se rămâne pe-afară. Sună-mă imediat ce reușești să intri. Dacă încă n-am ajuns acasă, lasă un mesaj. Dacă nu găsesc mesaj, chem poliția.

– Liniștește-te! Promit să te anunț.

Kathleen sună în grabă la numărul notat pe mână.

– Abram – „Lock & Safe“, lăcătușerie.

– Bună seara. În anunțul dumneavoastră scrie că rezolvați și situații în care se rămâne încuiat afară din casă.

– Așa este.

Timbrul vocii lui îi dădu o ciudată stare de neliniște.

– Adresa este strada Etruria numărul 53.

– Mă aflu chiar în apropiere. Vin în aproximativ cinci minute.

– Mulțumesc, răsuflă Kathleen ușurată, dându-i telefonul lui Edgar. Mulțumesc și ție, Edgar. Lăcătușul trebuie să sosească imediat. Nu mai e nevoie să aștepți; sunt sigură, de altfel, că abia aștepți să ajungi și tu acasă.

– Lasă gluma, Kathleen. N-avem nevoie de acest joc al inaccesibilității, doar suntem adulți.

– Nu glumesc, ridică ea tonul, de data aceasta alarmată, gândindu-se, în timp ce încerca să iasă din raza respirației lui cu iz puternic de vin și usturoi, că poate se supraestimase crezând că va putea ține situația sub control. Mă forțezi să fiu nepoliticoasă cu tine. Du-te acasă!

În aceeași clipă, o prinse cu forța și-o țintui de ușa de la intrare.

– Dă-mi drumul! țipă ea, furioasă din cauza neputinței de-a se elibera din strânsoarea trupului lui masiv.

– Deranjez? se auzi o voce gravă.

– Cine dracu' ești? întrebă Edgar, întorcându-și fața congestionată.

Kathleen profită de acel moment pentru a-l împinge cu putere, aproape dezechilibrându-l, apoi coborî în fugă jumătate din trepte înainte de a-l privi pe necunoscut. Când în sfârșit se uită la el, simți nevoia să se sprijine de balustradă.

Era un bărbat înalt, cu păr blond cenușiu tuns scurt și ochi verzi ca de pisică. Trăsăturile feței erau dure și ascuțite, cu o umbră aurie de barbă nerasă de câteva zile. Privirea lui pătrunzătoare o făcu să tremure.

– S-a întâmplat ceva? întrebă el cu răceală, observând c-o pusese în încurcătură

– Nu… în afara faptului că nu pot intra în casă. În rest, totul este în regulă.

– Sunt aici ca să vă ajut.

Străinul purta o jachetă din piele neagră. Simțind mirosul de piele, Kathleen își aminti ce excitație puternică îi producea acesta și simpla conștientizare a acestui fapt îi paraliză acea parte a creierului care ar fi trebuit să-i comande în mod normal exprimarea câtorva cuvinte de mulțumire. Nu se putea gândi decât la cât de bine arăta individul îmbrăcat astfel. În același timp, se scutură plină de repulsie pentru a îndepărta mâna lui Edgar de pe umărul ei. Apoi,

celălalt bărbat întinse mâna spre ea, apucând-o cu o strângere caldă și fermă și dându-i o senzație de amețeală.

– Mă bucur că sunteți aici.

– Îmi imaginez, răspunse străinul aruncând o privire spre Edgar.

– Dac-ai venit să faci o treabă, atunci începi mai repede, ordonă Edgar.

– Edgar, pe el l-am chemat, nu pe tine. Poți să pleci. Noapte bună.

– Și să te las singură cu el?

Întrebând-o, o prinse iar de braț.

– Ia-ți mâinile de pe ea.

– Cine te crezi să-mi vorbești așa?

– Edgar, du-te acasă.

– Ca să rămâi singură? Cu el?

– Doar eu l-am chemat, ca să mă ajute să intru.

– Da, dar poate fi un ucigaș; chiar are figură.

– Ai auzit ce-a spus doamna. Dispari.

Deodată, lăcătușul deveni o prezență amenințătoare, iradiind o forță nebănuită. Edgar îl privi lung, cu fața congestionată la baza căreia îi pulsa nervos o venă, apoi coborî scările cu pas apăsat, trecând pe lângă ei. De jos, se mai întoarse totuși o dată, străfulgerând-o pe Kathleen cu o privire plină de mânie.

– Asta te excită? Necunoscuți de pe stradă? Credeam că ai mai mult gust, mai mult discernământ, că ești mai rasată.

– Pleacă, Edgar.

– E o chestiune de onoare să-i trag un pumn pentru felul în care vorbește unei doamne în prezența mea. E suficient să-mi spui un singur cuvânt.

– Nu știu dacă glumești sau nu, dar nu mi se pare deloc amuzant. Dacă vreau ca un bărbat să primească un pumn, i-l trag eu însămi. În plus, am avut deja destule neplăceri pentru o seară.

– Da?

Kathleen simți un fior de groază. Se-ntoarse și-l privi cu ochii larg deschiși. Doamna Eisley era foarte surdă; în întunericul aproape de nepătruns al nopții, mirosul de piele emanat de jacheta lui se insinua amețitor.

– Fii liniștită, sunt un gentleman desăvârșit. Nu voi face nimic din ceea ce nu vrei.

Zâmbetul lui îi transfigură pur și simplu chipul, îndulcindu-i expresia cu o gropiță pronunțată.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun ca voi face orice dorești; de exemplu, să deschid ușa de la apartament. În definitiv, de asta m-ai chemat.

Kathleen roși penibil. Ce se-ntâmpla cu ea? Doar nu putea fi atrasă de un astfel de individ, doar pentru că purta o jachetă din piele. Nu intra în planul ei și nu se încadra în listă.

– Apartamentul meu este la etajul al treilea.

Porni imediat să urce scările, lucru pe care-l regretă aproape instantaneu știindu-l în spatele ei, liber să-i examineze rochia îndrăzneață și dunga ciorapilor. Se opri în fața ușii ei și-ncepu automat să caute cheile, până când își aminti, stânjenită, de ce se afla acolo.

– Relaxează-te, spuse el blând, îngenunchind în fața ușii și-ncepând să lucreze.

După doar câteva secunde, deschise ușa. Kathleen intră și aprinse lumina, sperând că poate astfel vraja se va destrăma.

– Intră. Sper că accepți cecuri; nu prevăzusem această cheltuială.

– Da, e-n regulă.

Kathleen se opri să privească umită cum Sheba se freca sinuos de picioarele străinului, mirosindu-i conștiincios cizmele din piele neagră. Sheba era o pisică extrem de snoabă: nu se atingea niciodată de vreo persoană necunoscută și lăsa urme adânci de gheare pe mâinile oricui ar fi făcut imprudența de-a încerca s-o ia în brațe.

– Să nu te deranjeze.

– Îmi plac pisicile.

– Adevărat?

Ultimii ei doi prieteni erau alergici la pisici în general și cu atât mai mult la Sheba, acel ghem pufos care împrăștia păr peste tot.

– Sigur. Întotdeauna m-am înțeles bine cu pisicile.

Sheba confirma torcând tare, ca răspuns la mângâierile mâinilor lui mari și aspre.

– Trebuie să-ți plătesc. Te rog să-mi spui care e onorariul și dacă accepți cecuri.

– M-ai mai întrebat.

– Și-ai răspuns?

– Da, am spus că accept cecuri.

– Și onorariul?

– Pe cec este scris și numărul tău de telefon?

– Nu, dar… la ce îți trebuie?

– Ca să te invit în oraș.

Își plimbă privirea încet de-a lungul corpului ei, zăbovind asupra buzelor. Un fior o străbătu, făcând-o să se crispeze.

– Credeam că discutăm o afacere.

– Asta și facem, dar s-a întâmplat să te invit în oraș chiar în mijlocul discuției.

– Să ne limităm la afaceri. Cât îți datorez?

– Păi… depinde de client.

– Cum adică?

– Uite, dacă m-ar fi chemat individul acela… cum îl cheamă?

– Cine?

– Prietenul tău. Ticălosul cu Jaguar roșu.

– Ah, la el te referi… Edgar Thornton Hamilton al treilea.

– Da. Dacă era vorba despre Edgar, aș fi umflat prețul cât m-ar fi lăsat conștiința și i-aș fi cerut banii înainte de a deschide ușa.

– De ce?

– Pentru că-și putea permite… și mirosea ca un butoi… și nu mi-a plăcut să-l văd atingându-te. De fapt, nici nu i-aș fi deschis ușa. Te-aș fi luat, te-aș fi urcat în camioneta mea și te-aș fi dus în bârlogul meu.

– Încetează! reuși ea să spună, cu răsuflarea tăiată. Ceea ce spui este total deplasat.

– Nu mă lua în seamă. Încerc să trag de timp.

– Cu nerușinare. Cât îți datorez?

De data aceasta luă carnetul de cecuri și-l deschise, pregătindu-se să scrie.

– Dar, imediat ce-mi vei completa cecul, va trebui să merg acasă, spuse el cu voce blândă, continuând s-o mângâie pe Sheba.

– Ce-ți pasă cum s-a purtat Edgar? Nu mă cunoști.

– Nu știu de ce m-a deranjat atât de mult.

– Domnule Abram, să nu mai pierdem timpul; spune-mi cât îți datorez.

Inima îi bătea cu putere și fața îi ardea. Era furioasă pe modul prostesc în care fiecare fibră a corpului ei reacționa față de acest individ total nepotrivit pentru ea; individ nepotrivit, dintr-o categorie nepotrivită, cu o jachetă nepotrivită.

– Spune-mi Reid. Îmi dai numărul de telefon?

– Nu-nțeleg de ce insiști atât.

– Poate ajungem la o înțelegere.

– Ce insinuezi?

De data aceasta, vocea îi tremura de indignare.

– Nimic insultător.

– Sper. Domnule Abram, îți apreciez interesul măgulitor, dar prefer să nu fiu constrânsă de un străin. Această situație mă irită. Te rog să-mi spui onorariul. E deja foarte târziu.

– Fără număr de telefon?

– Fără.

– N-am vrut să te jignesc.

– Spune o dată, domnule Abram.

– O sută douăzeci.

Kathleen rămase o clipă cu gura căscată într-o expresie de uimire mută, apoi trânti stiloul și începu să vocifereze, indignată.

– Asta e tâlhărie la drumul mare!

– Cel puțin, nu ți-am cerut plata înainte.

– Nici n-ai fi putut! Carnetul de cecuri era încuiat înăuntru.

– Sunt un tip practic.

– O sută douăzeci este enorm.

– Îți propun o afacere. Încuietoarea de la ușă e foarte precară. Angajează-mă s-o înlocuiesc cu una mai bună. Piesele, manopera, plus serviciul din seara asta, pentru două sute. E o afacere grozavă.

– Oportunist ticălos!

– Bine, o sută optzeci – piesele și manopera. Jur că n-ai să regreți.

– La dracu' cu tine!

– Nu te înfuria. Uite, renunț la taxa de deplasare.

– Cred c-o faci dinadins ca să mă enervezi.

– Poate.

Blana de un alb sclipitor a pisicii contrasta puternic cu jacheta lui ponosită din piele. Imaginea lui Reid Abram mângâind-o languros pe Sheba îi devasta deopotrivă simțurile și rațiunea. La limita suportabilului, Kathleen se grăbi să completeze carnetul de cecuri.

– Conversația aceasta durează deja de prea mult timp. Pe cine să trec ca destinatar?

– Abram – „Lock & Safe“ – lăcătușerie.

– Mâine mă voi interesa de tariful practicat în mod normal pentru un astfel de serviciu.

– Chiar te rog.

– Și dacă voi constata c-ai încărcat în mod exagerat nota de plată, voi reclama.

– Perfect, veni încuviințarea din partea lui, cu un timbru catifelat și inflexiuni provocatoare ale vocii. După aceea, sună-mă la orice oră din zi sau din noapte, să-mi spui ce ticălos sunt.

– Ia-ți afurisitul ăsta de cec și ia-ți mâinile de pe pisica mea.

– Bine, dar îi place atât de mult.

– Nu vreau să mai aud nimic. Ce noapte! Întâi Edgar, apoi tu.

– În nici un caz nu sunt ca Edgar.

– Afară!

Kathleen deschise ușa și Reid Abram ieși pășind agale, îndesând cecul în buzunar.

Tare mult o tenta să-l împingă pe scări în jos, doar ca să-l vadă rostogolindu-se, sau să verifice dacă e chiar atât de solid precum părea.

– Mă placi mai mult decât pe Edgar, recunoaște.

– Nu recunosc nimic.

– Știi, e adevărat ce-am spus despre sistemul tău de încuietori.

– Cât m-ar costa să montez o închizătoare pe care să n-o poți deschide?

– Draga mea, te-ar costa pur și simplu o avere.

Vocea blândă, catifelată cu care îi răspunse și zâmbetul seducător care-i lumina fața o făcură pe Kathleen să simtă un gol în stomac.

Închise repede ușa în urma lui și rămase acolo, cu răsuflarea tăiată, atentă să-i audă pașii. Nu auzi nimic. Se uită prin vizor: dispăruse. Era ciudată dezamăgirea ce o cuprinse. Sub impulsul momentului, deschise puțin ușa să privească. Nimic. O deschise mai mult. Da, era acolo, la jumătatea scărilor. „Închide repede ușa“, insista cu desperare

eul ei rațional. „Doar nu vrei să te surprindă uitându-te după el“. Va crede că te interesează și că doar te prefaci încercând să pari inaccesibilă. De fapt, nu te interesează; chiar deloc. Închide ușa.“

Dispăru pentru o clipă în întunericul aleii. Apoi, reapăru, se opri, se întoarse, îi zâmbi, se urcă în mașină și, înainte de a pleca, îi mai făcu o dată cu mâna.

Kathleen rămase îngrozită; tocmai făcuse una din cele mai mari prostii din viața ei de femeie adultă. Apoi, își dădu seama că suna telefonul, așa că se repezi să răspundă, lăsând orice alt gând deoparte.

– Kathleen, ești acasă? se auzi vocea plină de îngrijorare a lui Ellen.

– Sunt aici, liniștește-te. Totul este în regulă.

– Ai scăpat de prietenul acela?

– Cu puțin ajutor, da.

– Ce fel de ajutor?

– Ah, nu mare lucru. Venise lăcătușul și Edgar se comporta ca un măgar, dar am scăpat de el. Lăcătușul și cu mine l-am convins să plece. Asta e tot.

– Mi se pare ceva ciudat în vocea ta.

– Nu știu… Mi-a cerut o sumă foarte mare… pe de altă parte, m-a invitat în oraș.

– Ți-a încărcat nota de plată, apoi te-a invitat în oraș?

– Nu, invers. De fapt, mi-a cerut numărul de telefon, eu n-am vrut să i-l dau și apoi a încărcat nota de plată.

– Te-a taxat pentru că l-ai refuzat?

– Cum naiba să știu, Ellen?

– Calmează-te. Atâta doar că pari mai degrabă tulburată decât supărată și nu-mi amintesc să te fi tulburat vreun individ de mult timp… de fapt, de când ai întocmit lista aceea.

Kathleen oftă, închizând ochii.

– Ellen, să nu mai discutăm despre asta.

– Spune-mi un singur lucru. Era un tip atrăgător?

Kathleen tăcu.

– Înțeleg, era atrăgător.

– Nu are nici o importanță. Este total nepotrivit. Este exact opusul lui…

– Este uimitor că reușești să ai atât de multe întâlniri, când lista aceea este atât de exclusivistă.

– Ellen, să nu mai discutăm despre acest subiect acum.

– Dar marți, la prânz? Sunt liberă.

– Perfect. Mulțumesc pentru toată grija pe care mi-o porți.

– Știi că îți sunt mereu alături. Noapte bună.

Kathleen se așeză pe canapea, oftând. Sheba sări imediat în brațele ei, acoperindu-i rochia de seară, marca Diego Della Valle, cu păr. Mângâind-o, își aminti de mâinile lui Reid. Cu trei ani în urmă, i-ar fi dat imediat numărul de telefon, ba chiar nu s-ar fi mișcat de-acasă până n-ar fi sunat-o.

În nici un caz acum n-ar mai proceda așa. Hotărâse să fie practică, indiferent cât de greu i-ar fi. Slăbiciunea ei pentru tipi seducători care purtau jachete din piele neagră și conduceau motociclete îi adusese suficiente necazuri. Indivizii de acest fel ajungeau întotdeauna să locuiască la ea fără să plătească nimic, să-i golească frigiderul, să-i încarce nota de plată la telefon, să împrumute bani de la ea și să nu-i mai restituie niciodată, să-i folosească mașina până o stricau. Se întâmplase de trei ori același lucru: mai întâi cu Jimmy, apoi cu Lenny și în cele din urmă cu Max. Prin urmare, mai întâi cu Renaultul ei, apoi cu Wolkswagenul și în cele din urmă cu Mazda. Agentul ei de asigurări începuse să facă remarce insultătoare la adresa gustului ei în privința bărbaților.

Își aminti, de asemenea, ziua în care, întorcându-se acasă, găsise unsprezece motocicliști îmbrăcați în

costume din piele, veniți direct dintr-o călătorie lungă, bând tequila în bucătăria ei – desigur, prietenii lui Greg. Îi reveni în memorie și seara aceea îngrozitoare în care descoperise că Shep ascundea droguri în podul ei. Nici unul din iubiții ei nu avusese vreo slujbă, vreo mașină decentă și nici nu împărtășise visurile ei de-a se înconjura de frumusețe, eleganță, cultură. Era ca o ironie a sorții. Indivizii de care se îndrăgostise, urmându-și instinctul, duceau în mod inevitabil la dezastru, inimi frânte, faliment.

Nu avea să mai lase ca astfel de lucruri să se întâmple. Se hotărâse să-și schimbe modul de viață. Găsise o slujbă care-i plăcea foarte mult în cadrul administrației unui muzeu și vroia să se implice în artă, muzică, dans, teatru. Cât despre dragoste, trebuia să caute o anumită categorie de indivizi. Întocmise în cele din urmă o listă cu condițiile pe care bărbații cu care avea să iasă trebuia să le îndeplinească: o anumită categorie de venit, o anumită marcă de mașină, preferabil Mercedes sau BMW, cel puțin două diplome universitare, buni cunoscători de politică, economie, filozofie, capabili să comenteze lucrările lui Milton, Michelangelo și Monet; capabili să facă diferența

între brânzeturile franțuzești și cele italienești. Și mai presus de toate, bărbatul ideal trebuia să-i iubească pisica.

Nu era imposibil să-și atingă țelul. O mulțime de alte femei reușiseră. În definitiv, era la fel de ușor să te îndrăgostești de un bărbat bogat, ca de unul sărac. În trei ani de zile, întâlnise mulți bărbați, dar nici unul nu corespundea standardelor ei. Era adevărat, înainte de a te întâlni cu Făt Frumos, trebuia să săruți o mulțime de broaște. Numai că se plictisise să mai sărute broaște. Vroia să-l sărute pe Reid Abram.

Nu. Reid Abram nu era pentru ea. N-avea nevoie de un individ îmbrăcat cu jachetă din piele și încălțat cu cizme, care-i ceruse un preț exagerat, care încercase să-i afle numărul de telefon ca un necioplit și care-și câștiga existența deservind apartamente noaptea. Nu, categoric, nu era pentru ea. Ideea aceasta o deranja, totuși, extrem de mult.

Capitolul 2

Inima lui Reid bătea nebunește. Nu-i venea să creadă că-i vorbise așa acelei femei. Absolut „neprofesionist".

Bine că fusese în apropiere când îi telefonase. Altfel, cine știe ce i-ar fi făcut Edgar, și-atunci ar fi fost nevoit să-l bată. Sigur că i-ar fi făcut plăcere, doar întotdeauna îl enervaseră indivizii cu Jaguar și n-avea des ocazia să-i pună la punct. Pe de altă parte, o asemenea scenă ar fi impresionat-o negativ pe femeia pe care o dorea.

Femeia. Își dădu seama că nici măcar nu-i știa numele. Scoase cecul din buzunar: Kathleen McKenna. Doar simplul fapt că-i rostise numele îl umpluse de dorință. Era cea mai frumoasă făptură pe care-o văzuse vreodată: păr lung, blond închis

nuanțat cu șuvițe de o culoare mai deschisă, fața în formă de inimă, ochi mari căprui cu gene lungi, tenul alb, palid, îmbujorat de efortul de a scăpa din îmbrățișarea lui Edgar, alunița aceea sexy în colțul gurii, trupul plin cu unduiri molatice exact pe gustul lui și atât de ademenitoare, încât aproape că Reid gemu de dorință, cu mâinile încleștate pe volan. Simțise o mare ușurare când ea își camuflase decolteul cu părul, pentru că altfel risca să nu-și mai poată dezlipi privirea. Dar ce bărbat putea fi învinuit că nu rezista unui bust ca al ei. Pe undeva, îl înțelegea pe Edgar. Era totuși ciudat cum gestul aceluia îi declanșase un acces de furie primitivă.

Reid nu era genul de „macho“ și avusese întotdeauna o atitudine filozofică față de femei, numai că reacția lui față de Kathleen ignorase orice filozofie.

Nu-nțelegea ce căuta o femeie stilată cum era Kathleen, în compania unui individ ca Edgar. Apoi, își amintise de Jaguarul acestuia, de costumul lui italienesc, de descendența lui nobilă și brusc se crispă, străbătut de un fior rece: toate acestea însemnau bani. Dacă asta vroia ea de la un bărbat, era pierdut.

Nu conta că nu-i dăduse numărul de telefon, pentru că el oricum îl văzuse pe aparat și-l memorase. Și știa bine c-o intrigase. Faptul că deschisese ușa să privească în urma lui era semn bun. Deodată, se înseninã.

Opri mașina pe aleea ce ducea la casa destul de dărăpănată în care locuia împreună cu bunicul și fratele mai mic. Lumina se aprinse când urcă treptele și-n prag apăru silueta unui bărbat înalt, adus de spate, fumându-și cu un aer meditativ pipa.

– De ce nu dormi, bunicule?

– N-am nevoie de prea mult somn la vârsta mea, băiete. Mă gândeam.

– La ce te gândeai?

Ajuns în living, Reid își aruncă haina pe un fotoliu și acceptă bucuros berea rece pe care bunicul lui o luă din bucătărie și i-o oferi.

– La tine. Mă îngrijorezi.

Reid luă o înghițitură de bere, se instală comod pe canapea și închise ochii, așteptând și restul predicii pe care o știa pe dinafară.

– Muncești prea mult, băiete. Afurisitul acela de mobil care sună în fiecare minut, de fiecare dată când…

– Ar trebui să fii bucuros că afacerea merge.

– Afacerea! Nu despre afacere vorbesc, ci despre viața ta! Când lucrai cu Sam era foarte bine, aveai cel puțin un sprijin, dar de când ai rămas singur, muncești ca un câine. Ai nevoie în continuare de un partener, sau să închiriezi un local permanent și să angajezi pe cineva…

– Bunicule, nu am capitalul necesar pentru a extinde afacerea atât timp cât fratele meu e încă la școală.

– Atunci, lasă-l pe Jamie să te ajute, măcar pentru câteva ore!

– Nu.

– Are douăzeci și unu de ani. La vârsta lui, tu munceai deja.

– Nu am timpul necesar să-l învăț pe Jamie meseria, bunicule. Știi, sunt prea obosit acum pentru a mai continua această discuție cu tine.

– Sigur că ești obosit! Prea obosit ca să mergi la cabana de pe lac! Prea obosit ca să mergi la o bere cu prietenii! De fiecare dată când te așezi să mănânci, sună afurisitul ăla de telefon și trebuie să pleci! Sigur că ești obosit!

Reid oftă și examină marca berii: Anchor Steam. Jamie trebuie s-o fi cumpărat, pentru că el cumpăra

întotdeauna produse de lux. Reid cumpăra întotdeauna cea mai ieftină bere, marca Bud. Jamie încă nu învățase să prețuiască banii.

– Nici nu-mi mai amintesc de când n-ai mai fost la o întâlnire. Ai treizeci și patru de ani și nici o prietenă!

– Nu e drept să-mi vorbești așa. Am avut o mulțime de…

– Da, și unde sunt acum? Căsătorite toate cu indivizi care au energia de a fi atenți cu ele, presupun. Trebuie să găsești o fată drăguță care să știe să gătească. Nu strică o masă bună din când în când. Du-te și distrează-te, băiete!

Îi reveni în minte imaginea lui Kathleen McKenna. De data aceasta, era de acord cu bunicul. Ridică sticla, toastând în secret pentru ea.

– Și încă un lucru. A sunat din nou mama ta și…

– Bunicule, nu vreau să discut despre Angela…

– Nu-i mai spune așa mamei tale.

– Nu prea simt că mi-e mamă, spuse Reid scrâșnind din dinți.

– Simți sau nu, asta nu schimbă cu nimic lucrurile. E timpul să începi să fii politicos cu noul ei soț.

– Îl disprețuiesc pe acel individ, bunicule! Și o disprețuiesc și pe ea pentru că s-a căsătorit pentru banii lui. Îmi cer scuze, dar acesta este adevărul.

– Ești mereu îmbufnat de când s-a căsătorit cu Travis Biggs. Trezește-te, băiete! E viața ei.

– Dacă aș fi fost aici după ce tata a murit, poate că lucrurile ar fi fost altfel.

– Ce s-a-ntâmplat, s-a-ntâmplat și-acum trebuie să luăm situația așa cum este. Ultima oară când am mers cu Jamie s-o vedem, arăta foarte bine. Era bronzată, coafată extravagant și purta atât de multe diamante, încât m-a apucat durerea de cap. Se pare că noul soț se poartă foarte frumos cu ea. Nu mai fi supărat! Dacă ei îi place, trebuie să-și placă și ție.

– Numai că mie nu-mi place. O fi cumpărat-o pe mama, dar nu mă poate cumpăra și pe mine. De fiecare dată când ne întâlnim, încearcă să mă convingă să-i instalez sisteme de securitate în afurisitele lui de cazinouri. Nu vreau să fiu îndatorat unui gangster dubios.

– Lasă-l să plătească măcar taxele școlare pentru Jamie. Atunci ai putea…

– Nu vreau ca Jamie să fie îndatorat! Și-acum, urc la mine. Sunt epuizat.

Telefonul mobil din buzunarul hainei sună din nou. Pentru o clipă, Reid se lăsă pradă unor fantezii,

sperând că poate e din nou Kathleen, rămasă din nou încuiată pe afară, de data aceasta doar într-o cămașă de noapte vaporoasă. Răspunse, însă era o voce de bărbat rămas încuiat afară din mașină. Reid încercă să nu pară absurd de dezamăgit și se îndreptă spre mașină.

***

– Ce zi splendidă! ciripi Nanette, fata cu părul roz care vindea cafea expresso. Ce dorești astăzi?

Kathleen clipi nedumerită, cu ochii usturând-o de nesomn.

– Hei, Kathleen, trezește-te! Te simți bine? Arăți îngrozitor.

– Mulțumesc, Nanette. Dă-mi, te rog, o porție dublă; ba nu, triplă.

Întâmplarea din noaptea trecută cu lăcătușul o bulversase. Se uitase la televizor până aproape spre dimineață, apoi ațipise pe canapea. Se simțea îngrozitor acum că avea de făcut față unei zile cu adevărat dificile, trebuind să pună la punct organizarea acelei festivități de gală în cadrul muzeului și a licitației de obiecte de artă.

– Kathleen, Dovey are un mesaj pentru tine, o anunță recepționera.

Dragul ei prieten și colaborator Dovey era hotărât să-i găsească bărbatul potrivit, dar oricât de mult îi aprecia efortul, în dimineața aceasta Kathleen nu era deloc dispusă să-l audă.

– Bine, Trish, fă-mi legătura.

– Ce face încântătoarea mea Kathleen? se auzi imediat vocea lui Dovey.

– Nu prea bine. În plus, sunt ocupată până peste cap. Pot să te sun mai târziu?

– Nu, stai puțin, nu durează decât un minut. Mai întâi, spune-mi cum a fost întâlnirea cu Edgar?

– Un fiasco.

– Mă bucur, pentru că tocmai am găsit bărbatul care ți s-ar potrivi perfect.

– Minunat, Dovey, dar n-ar putea aștepta până…

– De data asta, am nimerit-o Kathleen. Este heterosexual, frumos, inteligent, are treizeci și nouă de ani și e necăsătorit – adică, divorțat… de două ori, mi se pare, dar a fost vina soțiilor. În afară de acest mic amănunt, corespunde în totalitate condițiilor de pe listă; până și în ceea ce privește dragostea pentru pisici.

Era atât de entuziasmat, încât Kathleen nu îndrăzni să-i spună că propunerea nu i se părea deloc atrăgătoare. Oricât de perfect ar fi fost acel individ, era puțin probabil să poarte o haină din piele neagră, cam uzată. Gândul acesta o făcu să tresară.

– Și ce profesie are?

– Este medicul meu psihiatru. Pot garanta personal în ceea ce privește situația lui materială. Doar banii pe care i-am dat eu în ultimii ani și-ar fi de-ajuns să echilibrezi bugetul unei țărișoare.

Kathleen privea lung calendarul de birou, jucându-se cu pixul.

– Ești drăguț că faci asta pentru mine, dar…

– Nu trebuie decât să-mi dai voie să-i dau numărul tău de telefon și să-i spun cât de grozavă ești. Ce spui?

Kathleen nu înțelegea de ce continua să fie la fel de dezinteresată.

– Cum îl cheamă? întrebă ea, mâzgălind în mod mecanic pe calendar.

– Asta înseamnă că ești de acord, nu-i așa? Reginald Blake. Te las acum. Pa!

Kathleen închise telefonul, observând numărul de telefon al lăcătușului scris pe mână. Dușul făcut

nu reușise să-l șteargă în totalitate. Fără să-și dea seama, îl accentuă din nou cu pastă neagră. Apoi, își privi mâna, alarmată. De ce nu-l notase pe o agendă? De fapt, de ce să-l noteze? Doar n-avea de gând să-i telefoneze. Încercă să se analizeze. Îl văzuse pe Reid Abram timp de cincisprezece minute, după o întâlnire stresantă care o deziluzionase. Această fixație nu era decât o farsă urâtă pe care fosta Kathleen cea naivă și distructivă încerca s-o joace actualei Kathleen, cea practică și înțeleaptă. Dar nu, nu se va lăsa prinsă în cursă. O întâlnire cu acel psihoterapeut frumos și bogat va fi modalitatea perfectă de-a se elibera de imaginea acelui lăcătuș sexy.

Se uită la calendar – nu-i venea să creadă. Reid Abram. Reid Abram. Reid Abram. Îi scrisese numele pe toată luna octombrie. Desperată, sună la recepție.

– Trish, fă-mi, te rog, un serviciu. Comandă-mi un nou calendar de birou.

– Bine, dar e octombrie. Nu cred că mai găsesc. Ce s-a întâmplat cu al tău?

– Nu contează. Renunț.

Rămase la birou, privind lung dovada de netăgăduit a nebuniei sale.

Capitolul 3

Kathleen mai gustă încă o dată din ravioli cu ciuperci, apoi rămase să contemplez sosul și delicioasa garnitură din farfurie, pe care ar fi trebuit să le savureze în atmosfera selectă a restaurantului luxos, exact pe gustul ei, în care o invitase Reginald. Bău puțin din paharul cu vin, încercând cu toată puterea să se concentreze asupra a ceea ce îi spunea acesta.

Reginald se opri din vorbit, mângâindu-și barba neagră în timp ce o privea cu vădită îngrijorare.

– Te simți bine? Observ că ai atenția distrasă.

– Crezi?

– Doar meseria mea se bazează pe intuiție. Presupun că Ludovic ți-a spus că sunt psihoterapeut. Foarte puține lucruri scapă observației mele.

– Ce bine! Dar, cine e Ludovic?

– Înseamnă că Ludovic îți e prieten de mult timp, din moment ce încă mai folosește acel diminutiv perimat, Dovey.

– Numele lui Dovey este…

– Ludovic a hotărât cu încuviințarea mea, să se detașeze de trecutul lui, inclusiv de acel diminutiv ce înseamnă autodistrugere și pasivitate. Dacă îi ești prietenă, ar trebui să-i spui pe adevăratul său nume care reprezintă esența eului său, precum și imaginea viitoare spre care tinde.

– Dar Dovey niciodată.

– Deontologia profesională mă împiedică să mai discut despre acest subiect. Tot ce pot spune este că eul lui anterior încă mai încearcă să se impună în comportamentul său, mai ales în prezența vechilor prieteni.

– Bine, dar el niciodată n-a spus…

– Poți foarte bine sonda în adâncul secretelor altcuiva, al viselor, al celor mai întunecate dorințe. Oricât de aproape ne-am simți de cineva, totuși o altă persoană este un tărâm necunoscut… chiar și persoana cu care suntem cel mai intimi… ca de exemplu, iubitul…

– Dar eu n-am fost…

– Fiorul explorării necunoscutului… continuă el cu voce adâncă, învăluind-o într-o privire scontată ca fiind garantat seducătoare. Nu există căutare mai palpitantă decât aceea în labirintul ființei iubite… ca și cum te-ai afunda într-o junglă, într-un ocean nemărginit, într-o genune… să-ți mai pun puțin vin?

– Nu cred că…

– Mă simt ca un explorator în seara aceasta, mai ales în compania unei femei atât de atrăgătoare ca tine.

– Mulțumesc. Kathleen bău puțin nervoasă, apoi încercă din nou să-și termine fraza. După cum spuneam, dacă Dovey…

– Etica profesională mă împiedică să mai continuu această discuție despre Ludovic. Prefer să explorez adâncurile tale atât de seducătoare. Sunt extrem de curios să aflu mai multe despre o femeie atât de frumoasă și de misterioasă.

Kathleen își căută salvarea în ultimele înghițituri de ravioli și de vin, ca și cum încerca să se fortifice pentru a face față până la capăt acelei seri.

– Ludovic mi-a povestit mult despre tine, despre trecutul tău pitoresc din punct de vedere romantic.

Kathleen scăpă furculița din mână. Va trebui să aibă un schimb de cuvinte cu Dovey imediat ce va ajunge acasă.

– Mi-a spus, de asemenea, că vrei să lași trecutul în urmă și că ești hotărâtă să nu te abați de la o evoluție în spirală.

– N-aș spune chiar așa.

– Nu te jena, draga mea. Fiecare din noi are partea sa întunecată. Nimeni nu te-ar putea înțelege mai bine decât mine, continuă Reginald apropiindu-și scaunul de al ei și acoperindu-i mâna cu mâna sa îngrijită, pentru a i-o ridica, încet, spre buze.

Nu, se gândi Kathleen, expertă în modalități de eschivare care să nu pară totuși jignitoare. N-avea de gând să sărute broasca aceea, și nici să se lase sărutată de ea.

Din fericire, tocmai când se pregătea să-și smulgă mâna din strânsoarea lui, chelnerul aduse desertul pe măsuța cu rotile. Spre ușurarea ei, Reginald îi dădu drumul și începu să examineze ce li se oferea: tiramisu, prăjitură Napoleon, prăjitură cu spumă de ciocolată și glazură de zmeură, prăjitură cu alune, profiterol, șarlotă.

Kathleen deveni puțin mai optimistă; poate că seara aceasta nu era complet ratată. Chiar când totul era pierdut, mai exista totuși pe lume o oază de fericire: desertul.

***

Reginald lovi capota BMW-ului său, privind neputincios cheile încuiate înăuntrul mașinii. Kathleen încerca să se stăpânească și să nu izbucnească în râs.

– N-o să-ți vină să crezi, dar același lucru mi s-a întâmplat și mie acum trei zile și știu cât e de frustrant.

– Frustrant mi se pare un termen prea blând, răspunse Reginald, nervos și agresiv.

– Te amuzi, dar fiecare superstiție își are rădăcinile într-o realitate de natură psihologică. În mod normal, nu mi s-ar fi întâmplat niciodată așa ceva, pentru că m-am educat să fiu extrem de atent. Faptul că mi-am încuiat cheile în mașină este un semn că acționează alte forțe.

– Ce alte forțe?

Reginald oftă, apoi începu să vorbească rar, ca și cum ar fi explicat ceva unui copil.

– Unii oameni creează haos oriunde merg. Ceea ce un profan numește piază-rea este, de fapt, contactul cu haosul, întunericul, negativismul.

– A fost o glumă, Reginald. Știi cumva ce înseamnă o glumă?

– Sarcasmul nu ți se potrivește, draga mea.

– Nu mai îmi spune „dragă". Și, fă-mă să înțeleg: chiar insinuezi că ți-am fost piază-rea?

– Am dedus din ce mi-a spus Ludovic, că trecutul tău a fost oarecum drastic, un soi de dezastre imprevizibile.

– Asta înseamnă că eu sunt de vină c-ai încuiat cheile în mașină?

– Ai o regretabilă dorință de a simplifica lucrurile.

– Da?! Atunci voi vedea cu-adevărat ce înseamnă asta, înzestratule!

– Nu e necesar să devii ostilă.

– Spui că înseamnă haos, întuneric și energie negativă și vrei să nu fiu ostilă?

– Observ că ai o problemă de temperament: te înfurii mult prea repede, ceea ce, de fapt, nu mă surprinde. Încearcă să te controlezi în timp ce voi căuta un profesionist în domeniu care să deschidă ușa.

În mintea lui Kathleen încolți o idee. Numărul de telefon al lui Reid i se șterse de pe mână, dar îl știa pe dinafară. Încercă să alunge acel gând. Cel mai bun lucru de făcut era să meargă acasă, să se uite la televizor și să se ferească de orice încurcătură. Era deja prea mult că fusese catalogată ca generând haos, întuneric și energie negativă.

– Știu numărul unui lăcătuș, se trezi ea spunând. Ții minte, ți-am povestit că acum câteva zile am pățit și eu ceva oarecum similar. Sună la acest număr.

– Alo? Am rămas pe-afară; cheile sunt încuiate în mașină, se auzi imediat vocea autoritară a lui Reginald. Parcarea de pe strada Madison. Este vorba despre un BMW negru, modelul de anul acesta. În cât timp credeți că puteți sosi?... Foarte bine. Mulțumesc. Apoi închise telefonul și i se adresă plictisit: va fi aici în cincisprezece minute.

Kathleen simți că începe să roșească. Acum era ocazia perfectă să cheme un taxi, să păcălească destinul. Acel lăcătuș nu-i aducea decât necazuri – știa foarte bine.

În același timp, știa că nu se va mișca de acolo nici târâtă de cai sălbatici, până nu-l va mai vedea încă o dată.

I se păru o eternitate până când sosi camioneta lui. Surprinderea lui Reid lăsă locul unei priviri calculate cu care îl examină pe Reginald. Abia după aceea deschise portiera și ieși.

Nu-i scăpă nici un amănunt al modului în care Kathleen era îmbrăcată, făcând-o să-și coboare privirea, roșind.

– Presupun că accepți un cec, spuse Reginald.

– Prefer bani gheață! răspunse Reid întrerupându-și lucrul.

– E destul de dificil, te asigur că sunt perfect valabile cecurile mele.

Cu mâinile în buzunare, arborând un zâmbet profesionist, Reid aștepta.

– Sunt sigur că înțelegi. Nu am o sută de dolari la mine.

– Există un bancomat imediat după colț, veni Reid, îndatoritor, cu soluția.

Reginald îl fulgeră cu o privire mânioasă, apoi plecă, înjurând printre dinți, să facă rost de bani.

Reid și Kathleen rămaseră singuri, sub apăsarea unei tăceri jenante.

– Din cauza acestui bărbat nu vrei să ieși cu mine? întrebă el blând în cele din urmă.

– Nu este treaba ta.

– Știu că nu Edgar este motivul – prea este mizerabil. Dar, dacă nu te superi, nici individul acesta nu e cu mult mai bun.

– Ba mă supăr. Nu ți-am cerut părerea.

– Urcă în camioneta mea.

– Cum?

Nu putea să nu recunoască în sinea ei că-i trecuse și ei prin minte același lucru.

– E frig. În camionetă e cald și poți aștepta acolo până când se întoarce… prietenul tău.

– Mulțumesc, dar îmi e foarte bine aici, spuse Kathleen crispându-se la ideea de a fi considerată prietena lui Reginald…

– Tremuri. Nici nu-i de mirare, îmbrăcată cum ești cu foița aceea transparentă.

– Ceea ce tu numești foiță transparentă, este un model Versace și m-a costat mai mult decât salariul pe-o săptămână.

– Un salariu irosit. Puteai la fel de bine să fii în furou. Mai bine ți-ai fi cumpărat un pulover, continuă el apropiindu-se cu un pas pentru a o examina mai bine. După cum te îmbraci, nu m-ar mira să faci pneumonie.

– Nu e treaba ta cum mă îmbrac!

În același timp, deveni conștientă de culoarea ochilor lui – acel verde– albastru rar, pe care-l poți vedea numai la unele lacuri glaciare din munți. Făcu un pas înapoi, rezemându-se de zidul rece al parcării. Simțea neapărat nevoia să se sprijine.

– Ești foarte drăguță cu părul strâns în sus. Mai făcu un pas înainte, studiind-o cu ochi fascinați. Îmi plac buclele din jurul gâtului, îți pun în evidență curba maxilarului.

– Ești prea aproape.

– Nu fi îngrijorată. Domnul cel elegant cu haină din cașmir trebuie să se întoarcă dintr-o clipă în alta și te va apăra.

– N-am nevoie de protecție.

– Nu? Cu o mișcare rapidă a brațului, îi zădărnici încercarea de a se eschiva. Ești sigură?

– Dacă încerci să mă intimidezi, să știi că nu reușești.

Căldura trupului lui o învăluia. Ridicându-se pe vârfuri, încerca să zărească pe deasupra brațului lui Reid care continua s-o țintuiască, dacă nu cumva Reginald se întorcea. Apoi, îi simți mâna caldă și aspră întorcându-i fața spre el. Cu genunchii tremurând, începu să se scufunde în albastrul infinit al privirii lui.

– Nu te mai gândi la el, șopti Reid, îndepărtându-i cu blândețe o șuviță rebelă de păr.

– La cine?

Se aplecă asupra ei și-i cuprinse fața cu mâinile. Buzele lui Reid erau calde, senzuale, ademenitoare, convingându-le pe ale ei să se deschidă, tot așa cum soarele comandă irezistibil florii. Mâinile lui îi descopereau trupul înalt cu o bucurie tainică. Apoi, făcu brusc un pas înapoi, lăsând între ei un gol dureros. Se priviră lung, muți de uimire, parcă șocați.

– Nu-l lăsa să te atingă, o imploră el, prinzând-o de umeri și strângând-o aproape dureros. Spune-mi că n-o să-l lași să te atingă.

Kathleen îl privi în adâncul ochilor cu pupilele dilatate și scutură din cap.

– Promite-mi.

Inspiră adânc și-și deschise gura pentru a-i spune că n-are nici un drept să-i ceară așa ceva, apoi, spre surprinderea ei, se auzi șoptind „promit“. Sunase ca un legământ.

Reid își retrase încet mâinile și imediat apăru Reginald.

– Era și timpul să ai o bază de comparație, comentă Reid provocator.

Kathleen se îmbujoră de mânie. Nerușinatul acesta o punea intenționat într-o situație penibilă. Tocmai se pregătea să-i dea o replică usturătoare, când interveni Reginald.

– Bază de comparație? Pentru ce?

– Se referea la lunea trecută când ți-am spus c-am rămas încuiată afară din casă. El a fost cel care mi-a deschis ușa.

– Ciudat c-ai neglijat să-mi spui că-l cunoști pe acest bărbat înainte de a-mi da numărul lui.

– Nu-l cunosc. Mi-am amintit întâmplător numărul lui.

– Nu încerca să te ascunzi de mine. Ți-am spus că puține lucruri scapă observației mele. Dorința ta evidentă de-a avea o legătură întâmplătoare cu un străin este simptomatică pentru haosul din viața ta – haos din care credeam c-ai reușit să ieși.

– Ai vrut un profesionist care să-ți descuie mașina și eu ți-am dat numărul de telefon al unui lăcătuș. Asta e tot, Reginald.

– Atunci, de ce tonul tău e defensiv?

– Pentru că atitudinea ta e ofensivă, arogantule!

– Ah, irascibilitatea aceasta! Nu e nevoie să fii atât de ostilă vorbi el calm și calculat, de parcă s-ar fi aflat în fața unui dement pe care încerca să-l calmeze. Se

pare că proiectezi asupra mea propria-ți frustrare în fața incapacității de a te controla. Am impresia că ai nevoie de psihoterapie intensivă, alături de tratament medicamentos.

– Adică, îmi spui că am nevoie de medicamente?

– Chiar foarte urgent. Îți pot da o trimitere la un coleg de-al meu specialist în acest tip de…

– De ce nu rezolvați această problemă după ce mă plătiți? se auzi vocea ușor plictisită a lui Reid. Astfel, aș putea să încep lucrul și, în scurt timp, am putea pleca toți acasă.

– Sigur că da.

Reginald scoase din portmoneu un teanc de bancnote pe care Reid le luă în mână, le numără și le-ndesă în buzunar, după care, fără a mai spune nimic, își luă din camionetă trusa de scule și se apucă de lucru.

Kathleen profită de ocazie și-i studie fața, trăsătură cu trăsătură; Dumnezeule, era într-adevăr frumos!

În curând, se auzi clinchetul care deschise portiera.

– Urcă, se adresă Reid lui Kathleen, făcând semn cu capul spre camionetă. Te duc acasă.

– Exact așa cum am bănuit, spuse Reginald. Draga mea, niciodată nu-ți vei putea depăși trecutul întunecat dacă cedezi mereu impulsurilor cele mai sumbre.

Lui Kathleen aproape că-i veni să râdă de tonul lui melodramatic, în timp ce merse repede spre camionetă. Reid închise portiera, se urcă și el și, pornind motorul, strigă spre Reginald:

– Mi-a făcut plăcere să lucrez pentru tine!

***

Kathleen nu se simțise niciodată atât de încordată.

– Relaxează-te. Ești un pachet de nervi și nu-mi dau seama de ce.

– Nu sunt deloc un pachet de nervi. Dar tocmai am petrecut o seară de iad cu un psihanalist care m-a insultat în toate modurile imaginabile, iar acum, iată-mă într-o camionetă, în compania unui bărbat necunoscut, în mijlocul nopții. Dar, nu sunt încordată. Chiar pot spune că nu m-am simțit niciodată mai bine.

– Așadar, acest individ nu e prietenul tău?

– Doamne ferește! A fost o întâlnire aranjată. Simt că nu mai suport astfel de experiențe.

– Asta e bine.

– Nu era necesar să mă faci să promit că nu voi avea nimic de-a face cu încrezutul acela prost. Știi ce-a spus despre mine? Că sunt un punct de inteligență dintre haos, întuneric și energie negativă.

– Cum ai zis?

– Crede că eu sunt de vină că și-a încuiat blestemata aia de cheie în mașină. E convins c-am fost un fel de piază-rea pentru el. Arogantul!

– Îngrozitor!

– Chiar dacă e așa o încurcătură în viața mea, tot n-are dreptul să-mi vorbească în felul acesta.

Îi venea să plângă, dar ar fi însemnat să-nceapă să-i curgă rimelul și s-arate cu adevărat ca o persoană labila psihic. Își aminti de exercițiile de respirație învățate de la profesorul de yoga. Tocmai inspira și expira adânc, când își dădu seama că nu mai recunoaște străzile.

– Unde mă duci?

– Acasă la tine.

– Nu cunosc acest drum.

– Relaxează-te. M-am gândit să admirăm puțin peisajul. Îți va face bine. Se pare că și luna va ieși puțin dintre nori. Promit să fiu cuminte.

Kathleen nu-și mai putea stăpâni lacrimile.

– Uite, ia batista asta. Te duc acasă în clipa în care spui. Hai să privim puțin orizontul acum, te va liniști. Doar nu ești acuzată în fiecare zi de-a fi punctul de interferență dintre haos, întuneric și energie negativă.

Kathleen reuși să râdă printre lacrimi.

– Adică, nu este o simplă insultă continuă el. Este o insultă mega-galactică. Ar fi trebuit să-mi spui cât eram în parcaj – i-aș fi tras un pumn din partea ta. Personal, consider că o astfel de insultă trebuie anihilată cu o bere.

– Tocmai am băut o jumătate de sticlă cu vin; n-aș mai suporta alcool.

– Atunci, ce-ai zice de un hamburger?

– Tocmai am mâncat o mulțime de bunătăți. Îți place mâncarea italienească?

– Nu știu… mănânc foarte simplu, nu mă interesează specialitățile. Din punctul meu de vedere, dacă răstorn o cutie cu supă cremă de ciuperci peste orice și o ții la cuptor o oră, este perfect.

Kathleen îi studie expresia feței. Spera să glumească, deși, după îngrijorarea pe care i-o citea pe chip, exista posibilitatea îngrozitoare să fi vorbit serios.

– Glumești, nu-i așa?

– Deloc. Am mâncat un sandviș cu ton și o murătură – acum vreo zece ore.

– Dumnezeule! Probabil că ești mort de foame.

– Exact. Acum, îmi faci onoarea de-a mă însoți la un restaurant unde pot să mănânc un hamburger? Ție am să-ți ofer o Coca Cola sau ceva de genul acesta.

Kathleen privi lung pe fereastră, încercând să facă față unui vârtej de sentimente contradictorii. Își amintea de principiile pe care și le impusese. Individul nu era în nici un caz prințul pe care-l aștepta. Nu-și putea permite să acționeze impulsiv.

Bine, dar nu era vorba de nici un impuls de moment. Doar așteptase în frig douăzeci de minute ca să-l vadă din nou. Și sărutul acela în care se topise toată… Asta era tot. Ce putea fi chiar atât de rău în a bea un pahar cu Coca Cola alături de acest bărbat?

Absolut nimic, atâta timp cât n-o făcea să tânjească după ceva ce nu putea avea. Făcuse o promisiune față de ea însăși și trebuia s-o respecte. Se întoarse spre Reid, hotărâtă să-l roage s-o ducă direct acasă.

– Hai, scumpo. Doar o Cola. Nimeni nu va afla.

– Bine.

Capitolul 4

„Hai, ia-o încet, nu te entuziasma prea tare“, își tot repeta Reid. Va trebui să dea dovadă de mult autocontrol în seara aceasta pentru a nu face nici o mișcare greșită. Era de mirare că mai putea conduce, în starea în care se afla.

Fusese pe punctul de a renunța când Kathleen îi spusese ce mâncase cu Reginald. Apoi, restaurantele cu care era obișnuită… Și totuși, îl abandonase pe cel cu care avusese acea întâlnire și se urcase în camioneta lui. Era curajoasă, era clar. Merită să încerce, fir-ar să fie! Fusese atât de tentat să mintă, să-i spună că era un cunoscător de vinuri și un mare amator de delicatese și mâncăruri fine, dar se răzgândise repede. La vârsta lui, treizeci și patru de ani, învățase că e mai rău dacă încerci să minți și să te dai drept ceea ce nu ești pentru a impresiona o femeie.

Da, făcuse foarte bine recunoscând adevărul: era un individ care mânca indiferent ce, fără nici un fel de pretenții. Când era copil, i se spunea „Stomac de fier“. Iar ea, trebuia să știe de la bun început cu cine avea de-a face.

– Am ajuns, spuse el oprind într-o parcare, furios pe sine însuși de-a nu fi fost în stare să găsească o replică mai spirituală, ceva cu care să se poată începe o conversație. Mergem?

– Sigur.

Se grăbi să-i deschidă portiera, dar cum Kathleen coborâse deja fără să-l mai aștepte, se ciocniră unul de celălalt. O sprijini să nu cadă și, simțindu-i tremurul, se îndepărtă brusc, terorizat că nu va putea rezista senzației pe care o avea în preajma ei.

– Scuză-mă! Ce stângaci sunt!

– Nu, a fost vina mea!

Era mult fum, aglomerat și foarte cald în restaurantul „La Makia“. Se îndreptară spre o masă liberă în partea din spate a sălii. Kathleen își scoase mantoul și-l agăță în cuierul apropiat.

Reid simți că i se usucă gura și că aerul abia mai poate trece de nodul din gâtul său. „Fii tare, ticălos ce ești!“ își tot repeta cu desperare înaintând nesigur spre masă. Nu se putea totuși abține să nu mormăie:

– Asta este o rochie dată naibii.

– Știu că nu-ți place, dar din moment ce sunt îmbrăcată cu ea, se pare că n-ai de ales.

– Nu-i adevărat, îmi place foarte mult chiar, dar în intimitatea dormitorului meu.

Urmă o tăcere stânjenită în care regreta zadarnic cuvintele ce-i scăpaseră. Răsuflă ușurat când chelnerița veni să ia comanda.

– Un cheeseburger mare, cartofi prăjiți și o bere Bud. Se simți îngrozitor de stânjenit observând cum ochii lui Kathleen se îngustară.

– Pentru mine, doar o Cola dietetică.

Îi privea cu ochi lacomi pielea translucidă; buclele care-i alunecau din cocul înalt, alunița sexy. Privirea lui fixă o intimida; instinctiv, începu să-și aranjeze părul, dar abia își prindea o șuviță, că alta, rebelă, îi cădea iar.

– Desfă-ți părul, sugeră el.

– Spuneai că-ți place așa, ridicat.

– Da, dar asta când erai cu jacheta pe tine.

Kathleen îngheță, cu buzele trandafirii ușor întredeschise. Îl studia atentă, cu ochii ei mari căprui oarecum circumspecți. Apoi, scoase agrafă după agrafă și, scuturându-și capul, își acoperi decolteul cu o masă impresionantă de bucle.

– Ești fericit, acum?

Venirea chelneriței îl scuti de-a mai răspunde.

– De ce te deranjează atât de mult rochia mea? Nici măcar nu mă cunoști.

– Kathleen, nu-mi cere să exprim în cuvinte ceea ce este atât de evident.

– De unde știi cum mă cheamă?

– Pe cec e scris numele tău.

– Apropo, îmi amintesc iar cum mi-ai încărcat nota de plată, câine josnic și zgârcit!

– N-am încărcat deloc nota de plată, răspunse Reid înăbușindu-și râsul. Am încercat să ajung la o înțelegere cu tine și te-ai supărat. Așa că am aplicat tariful normal, ca și cum ai fi fost…

– Ca și cum aș fi fost… ce?

– O persoană oarecare.

– Tarif normal? Asta numești normal? Și asta pentru că n-am vrut să-ți dau numărul de telefon. M-ai pedepsit cerând un preț mai mare. Lui Reginald i-ai cerut cu douăzeci de dolari mai puțin și nici nu ai vrut numărul de telefon.

– Reginald a sunat la unsprezece și zece, pe când tu, la douăsprezece patruzeci și șase. Este o mare diferență. Și, în plus, Reginald este un nenorocit înfumurat.

– Oricum, nu e corect să umfli prețul…

– Hei, n-aveam de gând să încasez cecul de la tine!

– Nu?

Reid puse pe masă sticla cu bere, întinse mâna și-i luă între degete o șuviță grea de păr blond mătăsos.

– Nu, șopti el, inspirând parfumul ei proaspăt și delicat. Intenționam s-o pun în ramă.

– Ce să faci?

– S-o pun în ramă și s-o agăț deasupra patului.

– Sună ciudat… a fetișism.

– Cred că da.

Dădu drumul șuviței și-i atinse ușor încheietura mâinii, mângâind-o cu un deget. Tremurul mâinii ei îi spunea clar că și ea îl dorea.

– Așa ceva nu e deloc practic în afaceri, reuși ea să spună cu voce nesigură.

Îmbujorată, urmărea cu ochi dilatați cum degetul lui se insinua delicat pe brațul ei.

Chelnerița alese chiar acel moment pentru a aduce burgerul și cartofii prăjiți. Reid își retrase mâna și oftă, încercând să-și concentreze întreaga atenție asupra mâncării.

– Ce fel de brânză e în sandvișul tău?

– Habar n-am, răspunse el extrem de mirat.

– Ridică partea de deasupra, să văd.

Reid se conformă, amuzat.

– Îi…, se scutură ea, brânza aceasta feliată are gust de ceară. De ce n-ai cerut Tillamook?

– Nu știu. Pe mine nu mă deranjează. Mușcă, sub privirile ei fascinate. Ești sigură că nu vrei nimic să mănânci?

– Dar cartofii cum sunt?

– Nu știu. Gustă.

Kathleen luă unul din farfuria lui, îl examină pe toată părțile, îl înmuie în ketchup și-l mâncă. Figura ei satisfăcută îl relaxă; în sfârșit, aveau un gust în comun. Categoric, cartofii prăjiți puteau constitui un punct de pornire.

***

Kathleen își răsucea mâinile, nervoasă, când Reid opri mașina în fața casei ei. Se zbătea între momente de cumplită nefericire și exaltare, ceea ce-i dădea o stare de hiperexcitare. Dar sosise momentul adevărului. Trebuia să-i spună să plece și să n-o mai caute niciodată. Starea de tensiune dintre ei era

aproape palpabilă. Deschise gura să-i spună ce avea de spus, apoi o-nchise din nou. Ar fi fost mult mai simplu dac-ar fi vorbit el primul. Acea tăcere o înnebunea.

– Vrei să mă întrebi dacă poți să intri sau nu? se auzi ea întrebând, spre marea ei surprindere.

– Este o invitație?

– Nu cred c-ar fi o idee prea bună. Nu te cunosc deloc. Nu știu nimic despre tine.

– Îți spun eu. Ce vrei să știi?

– Nu asta vroiam să spun, răspunse Kathleen încercând să nu zâmbească.

– Să vedem… Știi deja ce mănânc. Vrei să afli despre pasiunile mele? Despre cum îmi petrec timpul liber? Am o motocicletă…

– Dumnezeule! Nu motocicletă!

– Trebuie să încerci. Te voi lua la o plimbare. Apoi, am o căsuță pe Lacul Severin; este frumoasă, precis îți va plăcea.

Îi acoperi mâna cu a lui.

– Sună grozav, dar acum cred că trebuie să plec.

– Vrei să te însoțesc înăuntru, spuse Reid îndrăzneț. Simt asta.

Kathleen își retrase brusc mâna, sbătându-se între onestitate și indignare.

– Presupui cam multe. Nu știi nimic despre mine.

– Ba da, spuse el blând, gropița devenind din nou vizibilă.

– Ce poți să știi după o plimbare cu camioneta, câțiva cartofi prăjiți și o Cola?

– Știu unde locuiești. Știu cum să intru în apartamentul tău. Știu cum să-ți răsfăț pisica. Știu ce e lipit pe frigiderul tău. Știu ce cărți de bucătărie ai. Știu ce se vede de la fereastra livingului tău. Știu că îți plac mâncarea italienească, brânza Tillamook, cartofii prăjiți. Își întinse brațul pe spătarul scaunului ei, atingându-i ușor părul, apoi gâtul. Știu ce parfum folosești. Și mai știu că ai cel puțin două rochii care înnebunesc orice individ. Dar pun pariu că ai mai mult de două. Probabil că ai un dulap plin. Am dreptate? Îi întoarse ușor capul spre el făcând-o să se scufunde în infinitul privirii lui. Aș vrea să le văd pe toate. Într-o zi, poate le vei îmbrăca pe rând, pentru mine, ca la o paradă a modei. Desigur, în intimitatea dormitorului meu.

– Reid…

– Îmi place când îmi rostești numele. Îmi place vocea ta – atât de dulce, caldă și sexy. Și, ghidându-mă după rochiile pe care le porți, pun pariu că și lenjeria intimă este extravagantă și scumpă. Am dreptate?

– Până aici. Să nu mai continuăm.

– E prea târziu ca să spui că nu vrei să mai continuăm. Am și ajuns.

Îi prinse mâna și i-o ridică spre lumină, cu palma în sus.

– Privește: e scris aici. E predestinat. Mă dorești.

O cuprinse în brațe și-i acoperi gura cu un sărut. Pentru câteva clipe, Kathleen se abandonă îmbrățișării lui, apoi, conștientizând brusc dezastrul spre care se îndrepta, se crispă. Se îndepărtă de el, încercând să-și desprindă părul din fermoarul jachetei lui.

– Ce s-a întâmplat?

– Nu știi chiar atât de multe cum crezi, izbucni ea, aproape în lacrimi. Te rog, deschide fermoarul; mi-am prins părul.

O ajută, îndemânatic, apoi se rezemă iar de spătar și o privi.

– Hmm… Ce mai știu, este că ai un gust îngrozitor în alegerea partenerilor. Adică, până acum….

– N-a fost vina mea că s-au comportat așa. Am avut ghinion în ultima vreme.

Deschise imediat portiera și sări din mașină. Cu genunchii tremurând, trebui să se sprijine să nu cadă. Într-o clipă, Reid apăru în fața ei, zâmbind.

– De-acum, începi să ai noroc.

– Nu te-am invitat înăuntru.

– Știu. Te conduc doar până la ușă, ca un adevărat gentleman.

– Promiți? Nu vei încerca să intri?

Îi oferi brațul, cu un gest exagerat cu curtoazie. În fața ușii apartamentului, Kathleen strângea cheile cât putea de tare, căutând desperată puterea de a nu-l invita.

– Noapte bună, șopti ea în cele din urmă, neputându-și dezlipi privirea de pe buzele lui.

– Mai știu ceva despre tine. Știu sigur că ți-a plăcut când te-am sărutat.

Îi luă mâna, mângâindu-i palma. Apoi îi cuprinse umerii și-o întoarse cu fața spre el, astfel încât să-i poată vedea bine ochii.

– Da, mi-a plăcut.

Buzele lui îi atinseră ușor obrazul, apoi urechea. Mâinile lui îndrăznețe, îi striviră trupul de-al lui.

– Ai spus că ești un gentleman desăvârșit.

– Așa credeam. Eram convins, continuă el printre săruturi, dar acum… nu sunt sigur că mai știu nici cum mă cheamă.

Kathleen îl trase mai aproape, sărutându-l cu toată desperarea dorului adunat în suflet. Totuși, nu putea ceda acestei plăceri periculoase, mai ales că își cunoștea slăbiciunile.

– Nu pot, spuse ea tristă. Îmi pare rău, dar pur și simplu nu pot.

– Este încă prea devreme pentru tine?

– Nu, nu e numai asta. Îmi pare rău c-am ajuns până aici, dar nu m-am putut abține. Dar știu că… își mușcă buzele, neîndrăznind să-l privească în ochi.

– Ce anume?

– Nu va merge niciodată.

Reid își vârî mâinile în buzunare, nedumerit.

– Mergea totul foarte bine cu câteva clipe înainte.

– Știu. Nu la partea aceea mă refeream.

Simțea că face rău, dar de fapt, dimpotrivă, îi făcea un bine dacă-i spunea de la început că n-avea nici un fel de intenție să….

Ce fel de intenție? Își acoperi fața, încercând să-și amintească toate hotărârile pe care le luase. Tresări când îl simți îndepărtându-i mâinile ca s-o privească în ochi.

– De ce Kathleen? De ce n-o să meargă?

O sărută pe obraz, lângă gură, pe aluniță. În momentul acela, Kathleen izbucni în lacrimi. Cu ochii măriți de groază, făcu un pas înapoi.

– Ce-am făcut?

Nimic. Nu e vina ta. Știi, în general nu sunt așa, reuși ea să articuleze printre hohote de plâns, ștergându-și ochii cu șervețelul pe care tocmai i-l dăduse el. Nu plâng decât foarte rar.

– Sigur… sigur… Acum te simți mai bine? Spune-mi, ce s-a întâmplat?

– E complicat… Nu vreau să dau false iluzii.

– False? Ceea ce am simțit eu era cât se poate de real.

– Nu vorbesc despre atracția fizică!

– Nici eu.

Ochii lui inteligenți și pătrunzători păreau să-i citească fiecare gând.

– Nu te pot invita înăuntru.

– De ce nu?

– Pentru că atunci, aș… ai…

– Pentru că, dacă intru, am face dragoste…

Kathleen încuviință doar din cap, neîndrăznind să vorbească.

– Ceea ce nu înțeleg, adăugă el, este ce-ar fi atât de rău.

– Pentru că această relație nu duce nicăieri. Nu ești bărbatul potrivit pentru mine. Mi-aș face rău și ți-aș face și ție.

– Să-mi faci rău? De ce? Ce e în neregulă cu mine? Ce fel de bărbat sunt? Despre ce naiba vorbești?

– Am hotărât să duc o anumită viață, începu ea cu greu, privind în pământ. Vreau să… adică visul meu este să… adică vreau să fiu… să am…

– Bani, completă el dur.

Îl privi tristă, incapabilă de-a rosti un cuvânt.

– Vrei un individ bogat și n-are rost să-ți pierzi timpul cu un om obișnuit care muncește din greu.

Disprețul din vocea lui o făcu să se crispeze. Reid îi luă bărbia în mână, îi ridică fața și o privi lung, apoi îi dădu drumul.

– Nu m-aș fi gândit că ești o aventurieră în căutare de îmbogățire. Fii liniștită, nu te voi încurca.

Se întoarse, fără a privi înapoi și se-ndreptă spre scări.

Kathleen încercă să-l strige, dar nu ieși nici un sunet.

– Reid! reuși cu greu să articuleze, înăbușindu-se. Îmi pare rău!

– Nu înrăutăți lucrurile.

Coborî în fugă, se urcă în camionetă și dispăru.

Kathleen se târî cu greu în casă. Poate că Reginald avea dreptate în privința ei. Își distrusese în mod spectaculos această seară, așa cum nici o femeie normală n-ar fi făcut-o. Acum, va trebui să trăiască mereu cu amintirea buzelor lui Reid și a privirii lui încărcate de dispreț.

Capitolul 5

Jamie, stând întins în fața televizorului și bând o bere scumpă, nu era deloc o imagine de natură să atenueze starea de furie a lui Reid. Trecu pe lângă el, apropape împiedicându-se și luă o bere din frigider. Full Sail – o altă marcă scumpă: încă o picătură adăugată furiei lui. Trânti ușa frigiderului și ieși din bucătărie hotărât să aibă o discuție cu răsfățatul lui frate cu gusturi scumpe. Jamie tocmai venea spre el pe hol.

– Jamie, în legătură cu berea aceea, atâta timp cât eu plătesc, cumpărăm Budweiser. Ai înțeles?

– Nu e bună, Reid.

– Atât ne putem permite.

– Ăsta este unul din lucrurile despre care vreau să-ți vorbesc.

– Jamie, e trecut de miezul nopții și am avut o zi îngrozitoare.

– Și despre asta vreau să discutăm. Am vorbit cu bunicul. Vreau să lucrez alături de tine.

– Jamie, am mai discutat despre asta. Ești la facultate; concentrează-te asupra a ceea ce trebuie să faci acolo. Fii recunoscător că ai ocazia să faci ceva cu viața ta.

– Doar cu jumătate de normă, doar cât să te mai eliberez puțin. Am studiat deja tipurile de șperaclu și mă pricep un pic la descuiat ușile. Nu sunt atât de bun ca tine, dar cu timpul mă voi experimenta.

– Ia-ți diploma și mai discutăm pe urmă.

– Ești atât de încăpățânat, Reid! Vreau să suport și eu o parte din întreținerea mea. Muncești prea mult, nu poți face totul singur. Nu ai nici un fel de viață personală. Cum să-ți găsești o prietenă dacă…

Reid îl fixă cu o privire amenințătoare, făcându-l să se oprească în mijlocul frazei și să înghită convulsiv.

– Nu-mi ține predici, Reid. Am douăzeci și unu de ani. Dacă ai lăsa-o pe mama și pe Travis să ne ajute…

– Să nu discutăm despre mama și despre Travis.

Apăru și bunicul în ușa livingului.

– Asta e altă poveste, băiete. Mama ta este…

– Scutește-mă cu povestea cu mama.

– Vine în Seattle, băiete, spuse bunicul schimbând cu Jamie o privire plină de înțeles.

– Cum?

– Mama și Travis. Vin aici să…

– Vin aici?

– Vin aici pentru piesa mea, spuse Jamie provocator.

– Piesă? Ce piesă?

– După cum spuneam, niciodată nu mă asculți. Ți-am spus c-am fost distribuit în spectacolul din toamnă. Se joacă Romeo și Julieta și eu sunt în rolul lui Mercutio. Mama și Travis vin să asiste.

– Și vor sta aici, completă bunicul tare și amenințător. Nu la hotel. Avem suficient spațiu.

– Cine plătește ipoteca pentru această casă?

– Ce naiba, Reid, doar e mama noastră. Ce-ai să faci? Vei da ordin de interdicție?

– Nu ți-a trecut niciodată prin minte că această casă poate părea mult prea modestă și sărăcăcioasă față de palatul din Las Vegas? S-ar putea să fie nevoie să-și pregătească singură baia, să-și taie unghiile de la picioare sau, doamne ferește, să clătească vreo ceașcă!

– Încetează, băiete! interveni bunicul, morocănos.

– Nu mai fi atât de supărat, Reid! E și mama mea și vreau să asiste la piesa în care joc. În plus, nu mă deranjează Travis.

Reid privi lung câteva clipe. Apoi, trecu pe lângă bunicul său, își luă casca de pe raft și ieși. Scoase husa de pe motocicletă, își puse casca și porni motorul cu un zgomot îngrozitor, fără să-i pese de data aceasta c-ar putea deranja vecinii. Gonea de-a lungul străzilor întunecate, încercând să nu se mai gândească la Kathleen, furios pe propria sa prostie. Numai el era de vină: ar fi trebuit să-și imagineze, doar au fost multe indicii – Edgar cu Jaguarul său roșu, psihiatrul acela înfumurat cu BMW, rochia Versace a lui Kathleen, în măsura în care chestia aia putea fi numită rochie.

Și acum, asta mai lipsea: mama și gangsterul acela, soțul ei, urma să vină și să stea la ei cine știe cât timp. Nu era destul că mama lui se căsătorise pentru bani, acum era înnebunit după o femeie care vroia același lucru. Primul lucru pe care-l va face mâine dimineață, va fi să meargă la bancă să încaseze cecul de la Kathleen.

Își dădu seama că se îndrepta spre Lacul Severin. Nu mai fusese de mult timp la căsuța lui de acolo.

Ciudat c-o invitase pe Kathleen. Ce idiot! Niciodată nu dorise să-și împartă micul sanctuar cu vreuna din femeile cu care se întâlnise înainte, dar acum dorise ca ea să-l vadă. Felul în care răsăritul soarelui cobora trandafiriu Muntele Rinier, felul cum acesta se reflecta în apa glacială, bufnițele care vegheau noaptea, toate acestea îl făcuseră să brodeze fantezii ciudate și să-și dorească să fie acolo cu ea. Partea proastă era că, în subconștient, această fantezie continua încă. Va trebui s-o înăbușe cât mai repede posibil pentru a-și putea îndeplini liniștit sarcina complicată de a menține afacerea pe linia de plutire, de a plăti studiile lui Jamie și medicamentele bunicului. Asta însemna că trebuia să renunțe de a merge la lac în noaptea aceasta, oricât de mult și-ar fi dorit. Mâine începea o lucrare nouă, în cadrul companiei Burke & Boyle Construction, și anume refacerea sistemului de siguranță al unor noi birouri administrative de la Muzeul de Artă din Pioneer Square. Era o lucrare bine plătită, și tocmai acum se simțea atât de obosit.

Se întoarse spre Seattle, sperând că și Kathleen era pradă aceluiași zbucium ca și el – nu vroia să fie singurul care suferă!

***

Kathleen nu dormise toată noaptea și avusese o dimineață agitată la serviciu, din cauza pregătirilor pentru mutarea în noile birouri. Întârziase o jumătate de oră la întâlnirea cu Ellen, la restaurantul tailandez unde trebuia să ia prânzul. Intră grăbită, gâfâind și scuzându-se, când Ellen o abordă direct:

– Ce-i cu tine? Arăți îngrozitor.

– Am avut o nouă întâlnire cu lăcătușul.

– Cel care ți-a deschis…

– Chiar acela.

– Cum naiba?

– Individul cu care eram aseară și-a încuiat cheile în mașină. Lăcătușul a descuiat mașina, apoi… m-a condus acasă.

– Adică, l-ai abandonat pe cel cu care erai și ai plecat cu lăcătușul?

Ochii lui Ellen se măriră și mai mult de surprindere în fața încuviințării mute din partea lui Kathleen.

– Ați… petrecut împreună noaptea?

– Nu! Este exact opusul a tot ce-mi doresc, dar mă înnebunește.

– Asta sună a dragoaste, comentă Ellen cu înțelepciune.

– Dragoste? Nu fi ridicolă! Poate dorință puternică, dar nu dragoste. Nu corespunde deloc stilului de viață pe care mi-l doresc. Este autoritar, demodat, macho… Nu pot să mă îndrăgostesc de un astfel de bărbat. Este pur și simplu imposibil.

– Kathleen, nu poți controla dragostea. Nu-ți poți controla sentimentele și pun pariu că nu-l poți controla nici pe acest individ care, tocmai de aceea, s-ar putea să fie foarte potrivit pentru tine.

– Încerc să fiu realistă, Ellen. Individul nu e pentru mine. Nu corespunde listei. Este unul din acei bărbați cu care am jurat să nu mai am de-a face niciodată. Poartă jachetă de piele, are motocicletă și-mi spune „scumpo“ cât poate de des, ca să mă enerveze.

– Adevărat?

– Da, gemu Kathleen. Și, pe deasupra, mai este și frumos și sexy. Numai că, vezi tu, nu mi-l pot imagina ca fiindu-mi partener la seara de gală a muzeului. Nu mă mai privi așa! Am hotărât că vreau un bărbat cu un anumit statut social și profesional: un anumit venit, un anumit gust, care să frecventeze anumite restaurante… Nu cred că îmi doresc prea mult.

– Devii snoabă.

– Ascultă, Ellen. Nu e nimic rău în a ști exact ce vrei de la viață: ce fel de bucătărie să ai, ce să se vadă de la fereastră, ce fel de cafea, de mașină, de restaurant. Nu e nimic rău în a avea anumite preferințe. Nu-i așa? Nu-i așa, Ellen?

– Nu, nu cred că e rău să ai preferințe.

– Vezi? Vreau să fiu dusă la operă și să mănânc icre negre rusești. Am trecut de etapa indivizilor cu jachete din piele și motociclete. Aceștia n-au făcut altceva decât să plece cu banii mei, lăsându-mi mobila arsă de țigară.

– Acesta fumează?

– Cred că nu. Dar nu asta e problema.

– Atunci, care e problema?

Kathleen încercă să-și organizeze gândurile.

– Am crescut într-o rulotă prăpădită, purtând haine de la Armata Salvării. N-o învinuiesc pe mama că n-avea bani, dar acum sunt o persoană matură și am preferințele mele.

– Bine, Kath, nu trebuie să țipi.

– Nu e suficient să faci dragoste. Vreau un bărbat căruia să i se aducă hainele ambalate în saci de plastic de la curățătorie. Vreau un apartament cu vedere spre munte. Vreau să mănânc brânză de

capră în ardei gras proaspăt. Vreau un frigider enorm cu acel aparat care produce instantaneu apă de izvor. Vreau cristaluri și porțelanuri și covoare persane.

– Sheba n-ar strica acele covoare?

Kathleen continuă, ignorând-o.

– Vreau vinuri scumpe și scotch veritabil și haine realizate de creatori mari de modă și pantofi italienești. Vreau să merg la concerte, la spectacole de balet și la teatru. Vreau distracție, vreau cultură și presupun că asta înseamnă și bani. Iată adevărul crud și hidos. Vreau bani, Ellen. Crezi că mai poți fi prietena mea?

– Nu fi melodramatică. Întotdeauna am fost și voi fi prietena ta. Vreau doar să-ți spun un singur lucru. Preferințele tale se pot schimba. Gândește-te că, la un moment dat, ești căsătorită cu un individ bogat și plictisitor pe care nu-l poți suporta. Toate lucrurile din jurul tău pe care ți le-ai dorit… ei bine, sunt doar lucruri.

***

În drum spre noul sediu, Kathleen încercă să se calmeze, dar era greu: nu dormise; se îndrăgostise

de un individ care acum o disprețuia; la serviciu era un adevărat iad; Gala muzeului avea să fie peste două săptămâni; Livia, șefa ei, era nervoasă; Sheba vomase pe pantofii ei favoriți. Avea nevoie de ajutor. Din fericire, venise Nanette cu salvatorul cărucior cu cafea expresso.

– Te simți bine, Kathleen?

– Sigur. De ce?

– Pe-al nopții obraz ești mai albă decât o perlă pe pielea unui etiopian! Vreau să spun că ești foarte palidă.

– Ești întotdeauna foarte amabilă, Nanette. De unde este citatul?

– La Universitate, punem în scenă acea piesă de Shakespeare. Câteodată, mă las dusă.

– Întotdeauna am fost convinsă că Shakespeare și cafeaua expresso sunt o combinație grozavă.

Kathleen porni hotărâtă spre noul birou. Își îndreptă umerii și intră. Livia stătea în fața biroului de la recepție, discutând cu… Refuza să creadă.

Era Reid. Se întoarse și licărul din privirea lui când o văzu făcu să-i tremure genunchii.

Capitolul 6

Reid se întrerupse în mijlocul frazei.

– Bună, Kathleen, spuse el calm.

– Vă cunoașteți? întrebă Livia stăpânindu-și curiozitatea.

– Da, răspunse tot el, când deveni clar că lui Kathleen îi era imposibil să articuleze un cuvânt.

– Atunci, mi se pare firesc să-l conduci tu pe domnul Abram în sediu și să-i explici exact ce anume sisteme de siguranță ne trebuie. De acord?

– Știi, Livia sunt extrem de ocupată… cu pregătirea galei, cu mutatul… tot biroul e numai cutii…

– Îl conduc eu, se oferi Trish așezându-se într-o poziție care să-i scoată în evidență decolteul. Dacă răspunde cineva la telefon în locul meu, voi fi foarte fericită să-l însoțesc pe domnul Abram.

– Ce spui, Kathleen? întrebă Livia, mulțumită de acest aranjament.

– N-am timp să răspund la telefon.

– Atunci, aș putea activa mesageria vocală.

Kathleen abia se stăpâni să n-o lovească. Își vârî mâinile în buzunare și se întoarse spre Reid.

– Vino cu mine. Urmează-mă.

Kathleen începu să rătăcească prin clădirea administrativă fără țintă. Reid o urmă tot atât de tăcut și liniștit, încât, dacă n-ar fi simțit instinctiv prezența lui înnebunitoare, nici n-ar fi știut că e în spatele ei. Când nu mai putu suporta, se întoarse brusc spre el.

– Ce faci aici? Am angajat firma Burke & Boyle pentru renovări. Ai spus că lucrezi pe cont propriu.

– Așa este, dar firma Burke & Boyle a subcontractat această lucrare. Am participat la licitație și am câștigat contractul. Mă cunosc foarte bine; lucrez mult pentru ei. Dacă te ajută cumva, află că n-aș fi acceptat această lucrare dac-aș fi știut că lucrezi aici.

– Nu mă ajută cu nimic.

– Adică? Înseamnă ceva?

– N-am nici o ideee. Trebuie să însemne ceva?

– E a treia oară când trecem pe-aici, remarcă el cu blândețe. Lumea a-nceput deja să se uite mirată la noi. Unde mergem?

– Nu știu

– Hai să intrăm în biroul tău. Nu, nu te gândi la altceva, adăugă el văzând-o îmbujorându-se. Ești în deplină siguranță, scumpo.

– Nu-mi mai spune „scumpo“. Deschise ușa biroului și se strecură printre mormanele de cutii. Ia loc.

Se așeză și ea, privind pe fereastră, spre telefon, în jos, oriunde numai la el, nu. Habar n-avea ce să facă. Iar el aștepta, liniștit și serios.

– Nu știu ce să fac, de unde să încep.

– Povestește-mi despre locul acesta.

– Bună idee. Ce vrei să știi?

– Câți angajați sunt? Cine e proprietarul clădirii? Câți chiriași sunt? Câte etaje ocupați? Câți portari aveți și la ce camere au acces? Câți…?

– Stai, nu așa repede. Să vedem… Suntem aproximativ treizeci de persoane în întregul birou, cu tot cu personalul de serviciu. Categoric, Livia și Ambrose vor vrea câte un rând de chei de la toate încăperile. Și Maggie trebuie să aibă un set, ca asistentă a șefei. Apoi eu, Jens și Nancy care lucrăm și în weekenduri. Trish sosește întotdeauna prima, așa că va avea nevoie și ea… Să mă gândesc o clipă.

– Cu alte cuvinte, habar n-ai ce vrei, spuse el cu o nuanță de dezgust.

– Am fost luată pe nepregătite și nu pot să mă concentrez atâta timp cât mă privești fix.

– Nu te privesc fix.

– Ba da. Mă intimidezi în mod intenționat.

– Ți se pare, pentru că ai conștiința încărcată.

– N-am nici un motiv de-a mă simți vinovată.

– Cum spui tu. Să revenim la chei. Există o întreagă ierarhie: chei principale superioare, principale, subordonate, sclave. Am nevoie să-mi spui…

– Sună ca o fantezie sexuală excentrică, se auzi Kathleen spunând, acoperindu-și apoi, șocată, gura cu palma.

Pe obrazul lui Reid apăru pentru o clipă gropița.

– Nu vorbi despre așa ceva.

– Nu intenționam. Mi-a scăpat, pur și simplu.

– Nu mă tenta.

– Jur că nu. Este o incredibilă lipsă de profesionalism din partea ta să mă intimidezi astfel.

– Da, așa e! Să ne întoarcem la chei. Când clienții nu au nici cea mai vagă idee despre ce vor…

– Nu e drept! Am fost luată total pe nepregătite.

– Când un client neajutorat, confuz, zăpăcit nu știe ce să comande, sugerez următorul plan. Lipim

câte o foaie de hârtie pe fiecare ușă și când cineva intră pe ușa respectivă, își scrie inițiala pe coală. Mă întorc peste câteva zile, numărăm inițialele și punem planul la punct.

– Trebuie să mai vii?

– Trebuie să mă suporți până când termin lucrarea. N-ai încotro, așa că fii tare.

– Nu spune asta… Îmi pare rău că ți-am rănit mândria.

– Fii atentă, scumpo!

– Greșesc atât de mult vrând să-mi organizez viața într-un anumit mod? Am fost sinceră cu tine. Nu mă poți învinui pentru asta.

– Pe naiba!

– Este foarte practic să încerci să-ți găsești un partener cu aceleași priorități ca și tine, aceleași aspirații și gusturi. O persoană cu…

– Bani.

– Te faci în mod intenționat că mă-nțelegi. Vreau să evit relații despre care știu că generează numai dezamăgire și conflict. Am mai trecut prin asta, așa că știu bine ce spun. Este un lucru rațional să evaluezi viitorul.

– Oprește-te. Nu vreau să-ți spun decât două lucruri. În primul rând, protestezi prea mult.

– Dar…

– Lasă-mă să termin. În al doilea rând, dacă încerci să găsești înțelegere în ceea ce privește străduania ta de-a pune mâna pe un tip bogat, să știi că nu sunt persoana potrivită.

– Dar…

– Nu vreau s-aud explicațiile tale, Kathleen. Știu că nu mă consideri suficient de bun pentru tine.

– Dar nu asta am…

Reid de ridică, sprijinindu-se cu brațele de biroul ei.

– N-am de gând să-ți spun ce cred despre asta aici, în biroul tău, scumpo, pentru că n-ar fi… profesionist.

Kathleen privi în jos, asupra biroului și văzu deodată calendarul acoperit tot cu numele lui. N-avea cum să-l ascundă, așa că începu să-l fixeze pe Reid cu privirea, sperând să-i distragă astfel atenția de la birou.

– Nici măcar nu știu de ce discutăm despre acest subiect, șopti el.

Kathleen înghiți cu greu, sperând ca el să nu-și coboare privirea asupra biroului.

Inevitabilul se produse. Reid făcu ochii mari de mirare, total șocat.

– Înțeleg acum de ce discutăm despre acest subiect.

– Am scris într-un moment de nebunie, șopti ea abia auzit. E complicat.

– Și devine din ce în ce mai complicat.

Se aplecă din nou asupra biroului și-i ridică fața, astfel încât să-l privească direct în ochi.

– Cu adevărat complicat, adăugă el, mângâindu-i buzele tremurânde cu degetul.

– Cred c-ar trebui să fac o schiță în legătură cu nota aceea, așa cum ai sugerat. O voi da la copiat și o voi distribui.

– Da, e foarte bine.

– Va merge mai repede așa.

El își trecu încă o dată degetul peste buzele ei și-i îndepărtă o șuviță căzută pe obraz. Tresăriră amândoi, cu un sentiment de vinovăție, când cineva bătu la ușă.

– Intră! spuse Kathleen încercând să aibă o voce firească.

Trish vârî capul, devorându-l din priviri pe Reid.

– Kathleen, Livia te roagă să mergi în biroul ei.

– Mulțumesc, Trish, vin imediat.

– Ambrose dorește să afle onorariul dumneavoastră, domnule Abram. Este contabilul nostru, adăugă ea, cu privirea fixată asupra pieptului lui lat.

– Mulțumim, Trish. Altă dată, poți folosi telefonul.

– Vroiam să beau ceva, explică aceasta bosumflându-se și aruncând spre Reid o privire plină de promisiuni, înainte de a ieși. Mă duc să văd ce vrea Livia. Te conduc la biroul lui Ambrose.

– Bine, spuse el distrat, privindu-i fix buzele.

– Și, fii atent la Trish! Dacă te prinde într-un colț întunecat, nu cred că scapi cu viață.

– Ești geloasă?

Kathleen ieși în grabă, apoi, amintindu-și că-i promisese să-l conducă la biroul lui Ambrose, se întoarse brusc.

Reid stătea acolo, în fața ei, înnebunind-o cu zâmbetul lui și cu gropița din obraz.

***

Toți ceilalți plecaseră deja când Kathleen părăsi biroul. Cum ieși, văzu camioneta roșu cu negru parcată. Reid o aștepta.

Înăuntrul ei, era o încleștare crâncenă între mâhnire și euforie. Expresia feței lui Reid era imposibil de pătruns.

– Cum mergi acasă?

– Iau autobuzul.

– Autobuzul? Urcă! Te duc cu mașina.

– Faptul că ți-am scris numele pe calendar nu schimbă cu nimic lucrurile.

– Scumpo, ai un fel unic de a face un individ să se simtă bine.

– Încercam doar să fiu cât se poate de clară.

– Ai vorbit foarte clar. Am înțeles. Tremuri. N-ai un palton ca lumea?

Kathleen nu răspunse, rămânând pe bordură, neștiind ce să facă, în timp ce ploaia îi uda fața. Apoi, urcă repede în mașină, cuibărindu-se la căldură.

– M-ai așteptat?

– Da. Vroiam să discut cu tine.

– Am lămurit deja situația. Nu văd despre ce-am mai putea vorbi.

– Ce te face să crezi că e lămurită pentru amândoi?

Kathleen privea pe fereastră, evitându-i ochii pătrunzători.

– De ce iei autobuzul? Nu-ți place să circuli cu mașina la orele de vârf?

– N-am mașină.

– Nu pari genul de om care să n-aibă mașină.

– Mi-aș lua imediat dac-aș putea.

– Ce te împiedică?

– Nu-mi permit să plătesc asigurarea.

– Îți permiți rochii făcute de creatori mari de modă, îți permiți să ai un apartament frumos și nu-ți permiți să plătești asigurarea mașinii?

– Asigurarea mea intră într-o categorie deosebită.

– Poate că nu e treaba mea, dar ce poate fi deosebit la o asigurare?

– Trei mașini distruse.

– Ți-ai distrus mașina de trei ori?

– Nu eu. Nu conduceam eu. De trei ori s-a întâmplat: mașina complet distrusă. Făcută bucăți, irecuperabilă.

– Și șoferii nu aveau…

– Asigurare? Nici unul.

– Bănuiesc că povestea e mai lungă.

– Da.

Reid așteptă răbdător ca ea să continue.

– Vinovații au fost foștii mei iubiți.

– Trei mașini diferite? Trei iubiți?

– Da. Bănuiesc că sunt însetată de răzbunare, așa că mai bine iau autobuzul.

– N-am avut niciodată un accident de mașină. N-am avut niciodată vreo abatere, nici măcar pentru parcare într-un loc nepermis.

– Ce vrei să spui?

– Nu știu. Trebuie să aibă vreo semnificație?

Kathleen zâmbi și imediat izbucniră amândoi în râs.

– Nu erau șoferi buni? Doar atât?

– Nu, nu aveau nimic bun în ei. Gustul meu în ceea ce privește bărbații mi-a adus numai necazuri. Acum am mai multă experiență, dar nu-ți pot spune de câte ori i-am scos din închisoare pe cauțiune, sau a trebuit să le furnizez alibiuri. Mi-au folosit cărțile de credit, mi-au fotografiat cecurile, mi-au distrus mașinile și Dumnezeu știe câte și mai câte. Eu aflam întotdeauna ultima.

– Înțeleg.

– Ce anume?

Se pregătea deja să audă comentariul obișnuit în legătură cu tendința ei de autodistrugere. Dar asta și merita, din moment ce făcuse confesiuni despre viața ei unui individ pe care nu-l cunoștea aproape deloc.

– Dacă ai avut astfel de iubiți în care nu ai încredere, cum porți dormi liniștită noaptea, având

o încuietoare atât de proastă și de ieftină la ușă? Lasă-mă să-ți pun o încuietoare decentă, scumpo. Nu pun la socoteală nici deplasarea, nici manopera. E important.

Inima lui Kathleen se umplu de căldură. Nici nu-și mai amintea de când nu-i mai purtase cineva de grijă în afară de Ellen sau Dovey. Era o senzație periculos de seducătoare.

– De ce vrei să-mi faci o favoare?

– Nu știu. Poate și eu sunt însetat de-a pedepsi pe unii.

– Mulțumesc, Reid.

– Înseamnă că ești de acord?

– Cred că da.

– Atunci, rămâne pentru acest weekend. Ne vedem la serviciu la tine, scumpo.

Kathleen coborî în fața casei și rămase afară în ploaie, până când mașina dispăru.

Capitolul 7

Sâmbătă după-amiază, Kathleen se plimba nervoasă prin casă, privind din când în când pe fereastră.

Reid venise de trei ori la serviciu în timpul săptămânii. Trish făcuse o pasiune pentru el, Maggie era pe jumătate îndrăgostită, Livia, fermecată și chiar morocănosul Ambrose îl agrea. Categoric, Reid era amabil cu toată lumea, eficient și lucra cu profesionalism. Terminase lucrarea, toți aveau cheile de care aveau nevoie și ieri după prânz își vârâse capul în biroul ei, spunând:

– Mâine la ora două. Vin să-ți montez încuietorile. Ești acasă?

Kathleen încercă să-și pună în ordine gândurile răvășite. Ideea de a fi singură în casă cu el era

deopotrivă înspăimântătoare și minunată. Deschise gura să-i spună să nu vină deoarece se răzgândise, dar nu ieși decât un sunet neconcludent.

– Consider c-ai spus „da“. Pa, scumpo.

***

Spusese ora două. Era acum două și trei minute.

Se mai privi o dată în oglindă. Se îmbrăcase cu niște pantaloni largi din lână și cu un pulover gros care o acoperea de la bărbie până la mijlocul coapsei. Își împleti părul într-o coadă strânsă și nu se fardase deloc. Nu rezistase însă să se parfumeze discret. Avea o înfățișare modestă, fadă, fără nici o formă – perfect pentru Reid.

Mai deschise o dată ușa să verifice dacă nu se vedea venind camioneta. Reid urcase deja scările și era pe palier.

– Dumnezeule! M-ai speriat.

– Ți-am spus că voi veni în jurul orei două. Pot să intru?

– Da… sigur…

O privi din cap până-n picioare și gropița îi apăru din nou pe obraz.

– Nu mi-aș fi imaginat că ai un astfel de pulover. Fac pariu că l-ai îmbrăcat special pentru mine.

– Nu-ți face iluzii. E frig astăzi.

– Ăsta nu e un motiv pentru tine. Mereu ieși seara, în frig și umezeală, îmbrăcată în rochii de mărimea unui petic.

– N-am chef să fiu tachinată și chinuită în ziua mea liberă.

– Bine, scumpo. Cum vrei tu.

– De ce îmi tot spui așa? aproape că țipă ea.

– Pentru că-mi place să te văd cum reacționezi.

Privirea lui deveni apoi tristă și pătrunzătoare. Tensiunea dintre ei devenise aproape palpabilă.

– Poate că n-a fost o idee foarte bună.

– Să trecem la treabă, spuse el brusc, pe un ton serios.

Își scoase jacheta și puloverul verde pe care-l purta îi punea și mai mult în evidență verdele ochilor.

– Mai întâi, alege culoarea: alamă și alamă cu patină. Uite. Deschise două cutii și-i arătă.

– Alamă obișnuită, cred.

– Voi face o gaură în ușă ca să montez opritorul. De cât timp locuiești aici fără nici un sistem de siguranță?

– De vreo cinci ani. Proprietăreasa are optzeci de ani și nu se pricepe la astfel de lucrări.

– Este periculos. Seattle este un oraș mare, în caz că n-ai remarcat încă.

Se aplecă în fața ușii și începu să lucreze, concentrat asupra a ceea ce făcea.

Din bucătărie, unde se retrăsese sperând să-și mai domolească bătăile inimii, Kathleen îi putea studia umerii lați, talia zveltă, coapsele înguste. Era perfect proporționat. Își agățase jacheta din piele chiar în fața ei. O atinse doar, abținându-se de a-și îngropa fața în ea, ca să-i simtă mirosul.

– Vrei o cafea?

– Da, mulțumesc.

Continua să-l privească în timp ce pregătea cafeaua. Mânecile ridicate lăsau să i se vadă brațele musculoase, puternice. Deodată, șuieratul aparatului pentru lapte condensat îl intrigă, făcându-l să se întoarcă întrebător spre ea.

– Lapte condensat, pentru cappucino.

– Credeam că bem cafea.

– Chiar vom bea cafea. Cea mai bună cafea posibilă. Cât zahăr vrei?

– Fără zahăr.

Reid se ridică și Kathleen îi întinse ceașca, retrăgându-se aproape instantaneu.

– Liniștește-te, scumpo. Doar nu strecori o bucată de carne printre gratiile cuștii unui tigru flămând. E doar o cafea.

– Nu fi ridicol. Sunt doar puțin agitată. Și apoi, nu e doar o cafea. Este un cappucino excelent.

– Foarte tare, spuse el după ce luă o înghițitură.

Băură cafeaua într-o tăcere tensionată. Apoi, Reid își luă geanta cu scule și se îndreptă spre ușă.

– Pleci deja? Era mirată și ciudat de dezamăgită.

– Merg la camionetă. Trebuie să demontez broaștele, să le adaptez noilor canale de pană, să tai cheile. Vrei să vii să vezi?

Ar fi tentat-o grozav. N-o interesau cheile, dar ar fi vrut să-l privească în timp ce lucra. Îndemânarea și expresia de concentrare de pe chipul lui o fascinau. Dar ar fi fost o prostie din partea ei să cedeze acelui impuls.

– Nu, am treabă.

Când Reid se întoarse, Kathleen încă nu trecuse de litera D în tentativa ei anevoioasă de-a aranja discurile în ordine alfabetică. Reid își termină treaba cu o repeziciune uimitoare, probă cheile și, mulțumit, i le dădu.

– Poftim. Ți-am făcut și câteva de rezervă.

– Mulțumesc. Cât îți datorez?

– Șaizeci pentru opritor și douăzeci și cinci pentru clanță. În total optzeci și cinci de dolari – adică numai piesele.

– Mulțumesc.

– Pentru nimic. Spune-mi ceva, Kathleen.

– Ce anume?

– Îmi bate inima nebunește. Este efectul pe care cappucino îl are în mod obișnuit?

– L-am făcut tare. Și inima mea bate cu putere.

– Înseamnă că este din cauza cafelei. Dacă nu cumva o fi din altă cauză.

Era atât de aproape de ea, încât îi simțea mirosul de săpun, metal și piele. Închise ochii, încercând să nu uite nici o clipă că trebuie să fie tare.

– Îmi faci avansuri?

– Așa se pare, scumpo. Ai același parfum ca acum două nopți, nu-i așa?

– N-ar trebui să-mi faci avansuri.

– Am jurat că n-o voi face, dar de câte ori te văd, bunele mele intenții se duc naibii.

– Nu cred că acesta e efectul cafelei.

– Atunci, o fi din cauza puloverului, spuse el mângâindu-i gâtul cu degetul.

– Chestia asta cu care sunt îmbrăcată? Este cel mai neatrăgător lucru pe care l-am găsit.

– Sunt mișcat că ți-ai răscolit toată garderoba pentru mine, scumpo.

O trase spre el, până ce trupurile li s-au atins ușor

– Nu-mi mai spune „scumpo".

O apropie și mai mult de el.

– Vreau să te sărut, Kathleen. Vrei să te sărut?

Îl privi lung, apoi încuviință ușor cu capul.

– Dar știi că asta nu duce nicăieri, Reid. Am mai discutat.

– Nu vreau să ajung nicăieri în altă parte. Vreau să rămân aici.

Kathleen își ascunse fața la umărul lui, încercând să nu plângă. Îl simți despletindu-i părul, apoi ridicându-i capul și forțând-o să-l privească în ochi. Îi cuprinse gâtul cu brațele și-l sărută ușor, timid. Apoi, contopindu-se în îmbrățișarea la care tânjiseră atât de mult, ajunseră amândoi, fără să știe cum, pe culmile unei bucurii nebănuite. În mijlocul acestei sărbători a simțurilor, conștientizarea faptului că e îndrăgostită, o făcu să tresară.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Reid.

Nu putea nega adevărul. Se îndrăgostea de el – împotriva tuturor hotărârilor pe care le luase, împotriva oricărei raţiuni, împotriva a tot ce-şi promisese sie însăşi.

– Mă tem că…

În clipa aceea, telefonul sună ascuţit, întrerupând restul frazei; „… că mă îndrăgostesc de tine“, rămase nerostit.

– Fir-ar să fie! Am uitat să-l închid.

Kathleen se desprinse şi se îmbrăcă, sub privirea încruntată a lui Reid.

– Nu răspunzi?

– Nu e neapărat. Ceea ce am de făcut momentan îmi ocupă tot timpul.

– Răspunde. Am nevoie să fiu câtva timp singură, să mă gândesc.

Reid o privi cu mânie, apoi se întoarse cu spatele şi răspunse.

– Unde sunteţi? Bine… ajung în cincisprezece minute.

Apoi se întoarse spre ea, cu o expresie dură pe chip. Te amuzi torturându-mă? Ce fel de joc joci?

– Nu e vorba de nici un joc.

– Dacă încerci să mă scoți din minți, să știi c-ai reușit. Îți place sau nu, ceea ce este între noi este cât se poate de adevărat. Se apropie de ea și o privi în ochi. Ți-a plăcut?

– Da.

– Telefonul a stricat acel moment numai pentru că tu ai vrut să fie stricat. Gândește-te bine ce vrei de la mine.

Apoi ieși, trântind ușa.

Kathleen se prăbuși pe canapea, cu genunchii tremurând. Deodată, văzu încuietoarea de la ușă și-și aminti că nu-i dăduse cecul. Îi datora bani. Asta însemna că va trebui să-l sune. Avea, așadar, un pretext de-a mai vorbi cu el. Se simți copleșită de o bucurie pe care refuza s-o analizeze.

Capitolul 8

După executarea a încă trei comenzi, Reid se îndrepta spre casă, încă furios și frustrat. Soarele târziu de după-amiază se străduia să străpungă norii. Nu știa dacă să fie supărat pe Kathleen sau pe el însuși, pentru că se lăsase antrenat în acel joc. Știa că vroia să se căsătorească din interes, cu un bărbat bogat; de fapt, chiar ea recunoștea aceasta în mod deschis. Dar ochii ei mari căprui păruseră atât de sinceri. Își simțea mâinile tremurând și acum gândindu-se la reacția ei.

Parcă în fața casei, observând, cu un aer absent, că erau cam multe mașini pe alee. O oarecare agitație pe pajiște îi atrase privirea.

Era Jamie. Dumnezeule, se bătea. Era atacat de un individ mare, brutal, cu șuvițe blonde, care avea

un cuțit în mână. Într-un acces de furie și de groază, sări din mașină și se aruncă asupra acelui individ care tocmai îl prinsese pe Jamie de păr și ținea lama cuțitului în dreptul gâtului său.

Atacatorul se întoarse și-l văzu pe Reid, apoi urmă o luptă corp la corp între cei doi, până când Reid, deasupra celuilalt, simți mâinile lui Jamie târându-l la o parte.

– Încetează, Reid! Nu-i face vreun rău!

– Ce naiba se-ntâmplă, Jamie?

– Repetam, prostule! E Sander, prietenul meu. Joacă rolul lui Tybalt.

Reid privi în jur și văzu alți șapte indivizi care asistaseră la scenă îngroziți.

– M-ai speriat cumplit, spuse Jamie, revenindu-și puțin.

– Eu te-am speriat? Dar ce crezi c-am simțit eu când mi-am văzut fratele pe punctul de-a fi înjunghiat chiar în fața casei?

– Hei, deșteptule, cum crezi că m-am simțit eu când ai sărit pe mine? interveni Sander. Cred că mi-ai rupt câteva coaste.

Reid îl ignoră, adresându-se în continuare lui Jamie.

– Ai fi putut să mă previi că vei simula scena morții tale chiar aici, astăzi!

– Ți-am spus de-o mie de ori că joc rolul lui Mercutio din „Romeo și Julieta“. Sander mă ucide, apoi este ucis de Martin. Alex este maestrul de balet. Ne ajută să punem la punct coregrafia pentru scena luptei. El e Martin, care va juca rolul lui Romeo, iar aceștia, Mark, Jonathan, Mickey, Greg și Anton, scutierii familiilor Capulet și Montague.

– Mă bucur de cunoștință.

– Bună! răspunseră toți, prudenți.

Urmă o tăcere penibilă, toți privindu-l ca pe o ciudățenie.

– Se pare că va fi un spectacol interesant, comentă Reid, gândindu-se la figurile bizare ale actorilor. Presupun că distribuția nu e în stil tradițional.

– Doar ți-am spus, Reid. Cei din familia Montague sunt intelectuali cu pretenții iar Capulet-ii sunt punkiști. Lordul și lady Capulet sunt un fel de vedete de muzică rock care încep să îmbătrânească și acțiunea este plasată în Seattle. E angajată chiar o formație locală pentru petrecerea de la familia Capulet. Va fi grozav. Actualele diferențe de clasă vor aduce un plus de semnificație.

– Da, sunt sigur. Pot să văd cuțitul acela? se adresă el lui Sanders.

Era un cuțit ușor din plastic și, la o apăsare ușoară, lama dispărea complet în mâner. Apoi, observând că mai era un buton, apăsă.

– Nu, nu apăsa! țipă Jamie.

Prea târziu. Sânge fals țâșni din lamă, murdărindu-i cămașa și blugii

– Cred că, pentru astăzi, îmi ajung lupta și vărsarea de sânge. Apoi, adresându-se lui Sander: te rog să mă scuzi că te-am atacat.

Se îndreptă spre casă, abia așteptând să îndepărteze urmele de sânge, transpirație și murdărie ale acelei zile îngrozitoare care spera să-și fi epuizat surprizele neplăcute.

Abia atunci observă uriașul Cadillac Coupe DeVille roșu cu număr de Nevada, care ocupa spațiu cât două mașini. Întâmplarea cu Jamie îi distrăsese atenția atât de mult încât să nu-l observe, pentru că altfel, doar dacă erai orb sau mort nu l-ai fi văzut.

Ușa se deschise și mama lui ieși pe verandă, strălucitoare în costumul din mătase albă care-i punea în evidență și mai mult tenul bronzat și bijuteriile din aur.

– Bună, mamă.

– Bună, dragul meu! Dumnezeule, ce s-a întâmplat? Ești rănit?

– Sânge fals.

– L-ai ajutat pe Jamie să repete rolul? Ce drăguț din partea ta că te implici în proiectul lui.

– Nu prea. Ar fi poate mai bine să nu te atingi de mine, îi spuse, văzând-o apropiindu-se. Băieții mi-au spus că pătează.

– Înțeleg. Atunci, te voi îmbrățișa după ce-ți schimbi hainele.

Dincolo de zâmbetul afișat cu încăpățânare, pe chipul mamei lui descifră urmele unei oarecare încordări și îngrijorări.

Urcă în grabă scările, încercând să nu se gândească la dezamăgirile de pe chipul mamei. La ce se așteptase? Doar îi spusese clar că nu vrea să aibă nimic de-a face cu gangsterul acela cu care se căsătorise, și totuși îl adusese aici.

***

Când Reid se hotărî în sfârșit să coboare, toți colegii lui Jamie erau în bucătărie, sorbind toți deodată, mâncând pizza și bând bere – numai mărci

scumpe. Mama se întreținea cu ei, reușind performanța de-a nu se păta cu sos de roșii pe hainele din mătase, bunicul bea bere și Travis, soțul mamei, stătea rezemat cu o cutie cu bere în mână și burta revărsându-se peste cureaua lată cu catarama din argint și turcoaze.

Când intră el, toți tăcură, prudenți.

– Bună, spuse Reid, stânjenit.

– Bună, răspunseră toți în cor.

– Ce faci, Reid? întrebă Travis cu o cordialitate forțată, întinzând mâna. Dar, întâlnind privirea lui Reid, și-o retrase imediat.

– Bine, mulțumesc.

– Presupun că nu te-ai mai gândit la oferta mea, nu-i așa? Ți-ar prinde foarte bine.

– Travis, mi-ai promis… spuse Angela.

– Da, iubito, scuză-mă.

Reid se prefăcu a nu fi auzit și urmă o nouă tăcere.

– Jamie ne-a povestit despre mica neînțelegere de-afară, încercă Angela să creeze o atmosferă mai destinsă.

Reid luă o bere și nu putu să nu observe că era foarte bună.

– Sunt impresionată că ești în stare de orice sacrificiu pentru a-ți apăra fratele.

– Eu nu sunt deloc, comentă Sander iritat.

– Nici nu mă miră, bietul de tine, să te trezești atacat așa, din senin.

Reid gustă încă o dată din bere. Se uită la etichetă: Sierra Nevada. Se gândi c-ar trebui să țină minte numele, apoi se sperie de această idee. Doar n-avea de gând să-nceapă să cumpere bere scumpă! Nu era stilul lui.

– În plus, povestea are o parte nostimă, continuă Angela.

– Mie nu-mi vine să râd.

– Nu prea ai simțul umorului.

Reid puse berea deoparte și ieși din bucătărie, simțindu-se urmărit de zece perechi de ochi curioși. Angela îl ajunse din urmă pe verandă și-l prinse de umăr.

– Stai!

– Ce este, mamă? Spune repede, pentru că plec.

– De cinci ani sunt fericită alături de Travis și tu continui să fii supărat.

– Mamă, doar nu te aștepți din partea mea să mă arăt mulțumit când vii să te lauzi cu banii cu care te-a cumpărat.

– M-a cumpărat? Cum îndrăznești să spui așa ceva? Dacă n-aș fi mama ta, nici nu te-aș putea ierta. Aștept scuzele tale.

– Nu înțeleg, mamă. După ce-ai fost căsătorită cu tata, cum ai putut…

– Reid, l-am iubit foarte mult pe tatăl tău, dar a murit de mult timp. Acum sunt fericită și mă bucur de viață. Nu e nimic rău în asta.

Travis apăru în spatele ei, furios și suspicios.

– Iarăși e obraznic cu tine băiatul ăsta, iubito? Pentru că, dacă-i așa, pe Dumnezeul meu dacă…

– Travis, te rog, nu înrăutăți și mai mult situația.

– M-am săturat să i se tot cânte în strună pentru a nu-i răni sentimentele! Cere imediat scuze mamei tale. Dacă nu, am să-ți dau o lecție pe care n-ai s-o uiți toată viața!

Înaintă spre Reid, cu pumnii strânși amenințător.

– Travis, ai promis! țipă Angela îngrozită.

Reid evaluă situația într-o fracțiune de secundă. Dacă nu-și cerea scuze imediat, însemna să se bată cu Travis, gând care-i repugna, sau să-l lase pe Travis să-l bată, ceea ce-i repugna și mai mult.

Nu-i rămânea decât să dispară cât mai repede. Sări în camionetă și porni în trombă.

Tocmai își dăduse seama în ce direcție mergea nebunește, când auzi sirena mașinii de poliție în spatele lui.

Opri și plăti amenda enormă, prima, care îi strica performanța de a avea un carnet perfect curat.

Se înseră când parcă în fața casei ei. Înăuntru, luminile erau aprinse. Rămase în mașină, întrebându-se ce naiba face, de ce venise la singura persoană din lume care ar fi putut să-l scoată din minți mai mult decât era deja. Dac-ar mai fi avut o fărâmă de creier, ar fi plecat imediat.

La un moment dat, Kathleen dădu perdelele la o parte. Îl văzuse; prea târziu să mai fugă, așadar coborî din mașină și porni încet spre apartamentul ei.

– Și eu vroiam să-ți telefonez pentru cec.

– Care cec?

– Pentru încuietoarea montată. Nu te-ai înors ca să-ți plătesc?

– Nu, nu pentru asta am venit.

– Ia loc. Bei o cafea?

– Nu, cafeaua ta e prea tare, scumpo. N-o să-ți vină să crezi prin ce-am trecut astăzi.

– Să fac un ceai?

– Da, sigur.

O privi mișcându-se prin bucătărie în timp ce pregătea ceaiul – în nici un caz un pliculeț aruncat

într-o cană de plastic, ceea ce deschidea încă o prăpastie între ei. Ceașca din porțelan era atât de fină, încât pur și simplu îl inhiba.

– N-ai o cană normală? Mă tem să nu sparg chestia asta.

– Sigur.

Îi aduse o cană mare în care îi turnă ceaiul, apoi, ușor îmbujorată, își coborî privirea în pământ.

– Dacă n-ai venit pentru bani, atunci de ce ai venit?

Erau o mie de modalități în care ar fi putut să se exprime, dar nu-și putea permite să dea greș.

– Vreau să rămân la tine în noaptea aceasta. Să-ți explic, începu el văzându-i ochii măriți de uimire. Știu că îți dorești o relație stabilă, știu c-ai hotărât că nu sunt genul tău de bărbat, dar asta nu înseamnă că n-am putea să…

– Nu, nu cred.

– Nu mă pot gândi decât la tine. De ce să ne facem griji în privința viitorului? Să vedem ce se întâmplă zi de zi. Suntem două persoane mature. Putem stabili reguli de bază chiar acum. Îi luă mâna, desperat că n-o poate convinge. Știu că astăzi m-ai dorit. Lasă-mă să te fac să simți din nou același lucru, Kathleen.

– Nu, nu e vorba despre asta, vorbi ea uitându-se fix în ceașcă. Nu pot avea o relație intimă cu un

bărbat care gândește urât despre mine. Nu-mi respecți valorile. Pentru tine, nu sunt decât o femeie dornică de bani.

– Nu e adevărat… Îți înțeleg punctul de vedere. Nu sunt de acord cu el, dar putem avea păreri diferite, nu-i așa?

Distorsiona puțin adevărul, trebui să recunoască nemulțumit în sinea lui, dar ce altceva putea spune? Să ne bucurăm de fiecare clipă. Suntem liberi; să lăsăm această relație liberă, fără angajamente, fără promisiuni.

Ceea ce nu putea spune, făcându-l aproape să se sufoce, era că, dacă nu făcea dragoste cu ea în seara aceea, simțea că pur și simplu moare. Se purta ca un adolescent îndrăgostit. Dacă făceau de câteva ori dragoste, ar fi putut gândi mai limpede apoi. Aproape că se simțea vinovat.

– Mă tentează atât de mult…

– Te rog, Kathleen. Am mare nevoie să fiu cu tine în noaptea aceasta.

Se temea să nu fi exagerat. Nu vroia ca ea să creadă că e desperat. Își coborî privirea, așteptând lovitura. Aștepta ca ea să-l salveze de sine însuși, spunându-i să plece pentru totdeauna.

– Bine, spuse ea calm, cu ochii strălucind. Voi sta cu tine în noaptea aceasta.

Capitolul 9

Kathleen se simțea ca o fată timidă de treisprezece ani la primul ei bal. Hotărârea veni de la sine, în urma acelei interminabile după-amiezi care fusese un adevărat iad pentru ea. Își spusese de mii de ori: nu era dragoste, ci pur și simplu dorință trecătoare. Se întâlnise cu o mulțime de bărbați, dar nu mai avusese de mult timp o relație intimă. Dacă nu-și putea stăpâni dorința, cel mai bun lucru era să se lase în voia acestui capriciu. La urma urmei, avea treizeci de ani și suficientă experiență pentru a nu se speria de o astfel de pasiune trecătoare. Avea dreptul la o ultimă aventură înainte de a începe să-și caute în mod serios soțul potrivit. Deocamdată, era complet liberă. Era momentul perfect și nimeni nu va ști nimic. Erau și-așa destule lucruri pe care nu era necesar să le afle viitorul ei soț.

– Adevărat? o întrebă el cu o voce catifelată.

– Mi-ai spus să mă gândesc bine ce vreau.

– Și?

– Cred c-ai dreptate. În ciuda tuturor… rațiunilor… vreau să fiu cu tine în noaptea aceasta. Sunt de acord să stabilim reguli, înainte de a face pasul următor.

– Da, scumpo. Îi ridică mâna la buze și-i sărută palma.

– Nu mă mai atinge cât discutăm aceste reguli, pentru că trebuie să am mintea limpede. Așadar… cum ai propus și tu, va fi o relație fără angajamente. Nici unul din noi nu se va justifica în fața celuilalt în legătură cu modul în care își petrece timpul. Suntem liberi să ne întâlnim cu alte persoane.

– Te referi la indivizi?

– Și nu vom mai discuta subiectul… subiectul în legătură cu care nu suntem de acord.

– Presupun că este vorba despre planul tău grozav de a te căsători cu un tip bogat pentru banii lui!

– Este exact genul de comentariu impertinent de care mă temeam! izbucni ea, sărind în picioare. Mai bine renunțăm! Du-te acasă!

– Iartă-mă, iartă-mă, retrag tot ce-am spus, imploră el, prinzând-o strâns.

– Dacă nu vrei să respecți regulile, e inutil.

– Am să respect blestematele astea de reguli. Îmi pare rău. Am făcut acel comentariu pentru că m-am înfuriat. Gândul de a te ști cu un altul mă înfurie.

– Dar tu ai spus c-ar fi bine să procedăm așa, fără angajamente. Este singurul mod în care putem…

– Știu. Crede-mă, voi face tot ce pot. Numai că, nu sunt întotdeauna consecvent. Dacă trebuie să fiu cinstit în legătură cu ceea ce simt, atunci acceptă consecințele.

– Nu te pot înțelege… Ascultă, Reid, vrei sau nu această aventură?

– Dumnezeule, cât de mult vreau!

O sărută lung, răvășindu-i simțurile și gândurile într-un vârtej din care nu se putea desprinde.

– Vino cu mine la lac.

– Unde?

– Ți-am spus că am o cabană la Lacul Severin. Te rog, insistă el, văzând-o că ezită. Vreau neapărat să vezi lacul la lumina stelelor.

– Nu intenționam să plec nicăieri.

– Nu e departe și promit să ne întoarcem devreme mâine seară. Te rog, Kathleen. Așa va fi mai ușor să…

– Să ce?

– Să respectăm regulile. Să mergem. Repede, până nu te răzgândești.

– Nu pot să mă răzgândesc din moment ce-am hotărât însă…

***

Un sfert de oră mai târziu, Kathleen încă mai stătea pe pat, cu geanta de voiaj în brațe, neștiind ce să facă. Simțea că, dacă pleacă în plină noapte cu el, nu va mai fi cale de întoarcere.

„Hai, du-te“, îi tot șoptea o voce din adâncul ființei, „aruncă-te în prăpastie, dar să nu spui că nu te-am prevenit!“

Ușa bucătăriei se deschise și apăru Reid ținând-o pe Sheba în brațe.

– Se pare că ești gata.

***

Tăcură cea mai mare parte a drumului, încordați:

– Te simți bine? întrebă el brusc.

– Da. De ce?

– Ești atât de tăcută.

Sună telefonul, făcându-i să tresară. Reid îl închise imediat.

– Nu vreau să mă deranjeze nimeni în seara aceasta, mormăi el satisfăcut.

– Ai pe cineva care să te înlocuiască?

– Nu, nu mai am. Fostul meu partener, Sam, s-a căsătorit și s-a mutat în Portland anul trecut. De atunci, lucrez singur. Aproape am ajuns, anunță el intrând pe un drum mic care urca, apoi cobora.

Se opriră într-o poiană mărginită de rânduri dese de brazi și pini. Când Reid stinse farurile, rămaseră în întuneric total.

– Nu-ți fie teamă, îi spuse tandru, luând-o de mână și sărutându-i delicat degetele. Este un loc frumos.

Mireasma tare a muntelui o învălui.

– Vino să-ți arăt cabana.

– N-ai o lanternă?

– Nu la mine. Fii atentă, este un bolovan în dreapta.

Ținând-o strâns lângă el, o conduse pe o potecă până în dreptul unor trepte, unde îi așeză mâna pe o bară formată dintr-un lemn lustruit.

– Așteaptă aici până aprind lumina.

Dispăru în întuneric, în fața ei. Se auzi scârțâitul unei uși, zgomotul unui zăvor. Apoi, Reid apăru în pragul ușii ținând în mână o lampă cu petrol și poftind-o înăuntru cu un gest curtenitor.

Cabana din lemn părea dintr-un alt secol. Se cobora o treaptă într-o încăpere cu fereastră mare prin care se vedea bezna de afară. Două fotolii uzate, dar care păreau confortabile, erau așezate în fața sobei. Un șifonier antic cu o oglindă pătată stătea lipit de perete și patul demodat din colț amintea nu prea subtil motivul pentru care veniseră acolo. Într-o cămăruță de alături era instalată bucătăria.

– E cam mult praf, se scuză Reid. Am fost cam ocupat în ultima vreme și n-am mai trecut pe-aici. Ia loc până când fac focul.

Aprinse imediat surcelele care așteptau pregătite în sobă și, în lumina caldă care învեseli imediat încăperea, Kathleen începu să observe detaliile: perdele albe; un raft plin cu cărți; un teanc de reviste de motociclism; o comodă cojită din care Reid scoase un braț de lenjerie de pat.

– Avem doi saci de dormit din care putem face o plapumă. Sau… îndrăznesc să sper prea mult?

– N-am de gând să-ți cer să dormi pe-un scaun, dacă asta te interesează, numai că… ești atât de practic.

– Știu din experiență că, de câte ori sunt lângă tine nu mai sunt rațional. Așa că, mai bine pun acum la punct detaliile practice, atât timp cât încă mai pot.

– Am uitat complet de mâncare.

– Sunt prea încordat ca să mai simt foamea. Dar sunt provizii în dulap: sardele, biscuiți, supă, conserve de fructe, cafea, lapte. Nu vom muri de foame, dar nu vom avea icre negre. Dacă ești cu mine, mănânci biscuiți și sardele.

– Mă adaptez.

– Oare?!

Atmosfera deveni brusc încărcată; pășea pulsând de energie – acea energie de care îi era atât nesat și teamă lui Kathleen.

– E minunat aici, comentă ea.

– Este locul meu preferat.

– Mulțumesc că îl împarți cu mine.

– Mulțumesc c-ai venit.

Kathleen simți că tăcerea ei spunea mai mult decât orice cuvinte. Se ridică și merse la fereastră.

– Mâine vei vedea lacul de la această fereastră.

„Mâine…“, se gândi ea cu un fior de plăcere și teamă, „când vor fi trecut de cine știe câte puncte de unde nu mai există cale de întoarcere“.

– Îți pare rău c-ai venit? De ce nu mă privești?

Ajunsese chiar în spatele ei, învăluind-o în căldura lui.

– Mi-e puțin teamă.

– Văd că ți-ai pus iar acest pulover lălâu care mă înnebunește. Mulțumesc, scumpo.

– Este cel mai călduros pe care-l am.

Se priviră atât de lung și intens, încât izbucniră amândoi în râs.

– Niciodată n-am fost atât de tăcută.

– Nici eu, dar nu vreau să fac nici o greșeală. Aș vrea să facem un milion de lucruri împreună, dar nu știu de unde să încep.

Kathleen inspiră profund, se duse la pat, își scoase cizmele și se așeză cu picioarele încrucișate.

– Reid…

– Da?

– Începi prin a mă săruta. Întotdeauna funcționează perfect. Era ca și cum această invitație ar fi dezlănțuit în el o forță primordială, nestăpânită, sălbatică, un dor ce se cerea cu desperare potolit.

***

Când se trezi a doua zi dimineață, dezorientată, îmbujorată de amintirile nopții trecute, era singură în pat. Încăperea era inundată de lumina pe care lacul o reflecta, înapoind-o cu zeci de sclipiri. Totul părea mai real.

Ușa cabanei se deschise și Reid intră cu un braț de lemne proaspăt tăiate.

– Ți-am pregătit baia și am făcut clătite.

– Minunat. Totul e grozav aici.

– Mai ales tu.

Mâncară clătite cu gem de zmeură și băură cafea, așezați pe treptele verandei, apoi merseră să se plimbe prin pădurea din jurul lacului. Lumea părea nesfârșită și misterioasă. Kathleen îi înconjură gâtul cu brațele.

– Există dificultăți logistice majore pentru a face dragoste pe vârf de munte în octombrie, dar dacă vrei să le înfruntăm, sunt al tău.

– Vreau, anunță ea hotărâtă.

Era o zi incredibilă. Cea mai grozavă pe care Kathleen o trăise vreodată. Nu-și amintea să fi fost vreodată atât de fericită.

Când soarele coborî la orizont, deveniră tăcuți.

Vorbiră foarte puțin pe drumul de întoarcere. Era ca și cum erau pe punctul de a pierde ceva prețios.

Reid opri mașina în fața casei ei, privind-o întrebător.

Asta este, își spuse Kathleen cu duritate. Aici este granița care desparte lumea de vis de lumea adevărată. Apoi, își spuse că nu e nevoie să revină atât de brusc la problemele cotidiene.

– Vrei să rămâi la mine în această noapte?

– Mai mult decât orice altceva pe lume.

Se prinseră strâns de mână. Un fior de bucurie și durere o străbătu. Clipele magice aveau să mai continue. Minunea era însă adevărată.

Capitolul 10

Zgomotul dușului îl trezi pe Reid. Știa unde se află, chiar înainte de a deschide ochii, pentru că parfumul fin al lui Kathleen îl învăluia misterios. Se simțea grozav chiar dacă Sheba, cuibărită pe umărul lui, îi acoperise gâtul cu coada și nu se arăta deloc dispusă să se deplaseze nici măcar cu un centimetru.

Ușa dormitorului se deschise și apăru Kathleen, cu un aer tensionat.

– Bună dimineața.

– Bună dimineața. N-a sunat ceasul și sunt în mare întârziere. Scuză-mă, dar trebuie să alerg. Ai prosoape în comodă și mâncare în frigider. Fă-ți cafea, dacă vrei. Eu o să-mi cumpăr pe drum.

Începu să-și pună lenjeria pe sub halatul cu care venise de la duș.

– Kathleen, după tot ce-a fost între noi în acest weekend, trebuie să te îmbraci așa, ca și cum ai avea rețineri față de mine?

– Iartă-mă, Reid. Nu are nimic de-a face cu tine. Este stresul de luni dimineață. Este deja nouă fără un sfert; asta înseamnă că voi întârzia aproape o oră. Livia o să mă omoare. N-am ascultat mesajele telefonice aseară și acum mi-e groază s-o fac. Am revenit la această realitate brutală, asta e tot.

Înainte de a-și pune sutienul, Kathleen ezită o clipă, apoi se dezbrăcă de halat.

– Așa e mai bine?

– Mult mai bine.

Sări din pat și revărsă asupra ei o ploaie de săruturi.

– Ai câștigat, Reid. Poți face orice din mine când mă atingi așa. Dar nu mă mai tortura. Trebuie neapărat să plec.

– Te pot duce eu cu mașina.

– Nu, mulțumesc. Autobuzul vine peste câteva minute.

Se îmbrăcă repede, își luă poșeta și se mai întoarse o dată din ușă.

– Reid?

– Da?

– Ieri a fost minunat.

Reid privi lung în urma ei. Apoi oftă și scoase telefonul din buzunarul hainei. Era timpul să coboare și el la realitate.

***

Doar gândul la cafeaua tare a Nanettei o susținu pe Kathleen în goana după autobuz și apoi până ajunse la serviciu. Din fericire, rulota cu cafea expresso era la locul obișnuit,

– Nanette, unde-ai fost? Nu te-am văzut de câteva zile.

– Mi-am luat liber din cauza repetițiilor. Mâine avem premiera așa că în curând îmi voi relua programul normal.

– Din fericire, pentru că nimeni nu face o cafea atât de bună ca tine. Ce repetați?

– „Romeo și Julieta".

– Nu glumești? Ce rol ai?

– Julieta.

Kathleen rămase mută de uimire, încercând să și-o imagineze pe Nanette – vopsită în ziua aceea blond platinat și având buzele acoperite cu ruj negru – în rochie lungă, model renascentist.

– Asta e ceva grozav!

– Știu. Vrei să vii?

– Mi-ar face plăcere.

– Excelent! Am să-ți rezerv un loc grozav. Vineri, sâmbătă sau duminică la matineu?

– Cred că dumincă ar fi cel mai bine.

***

Ziua de lucru a lui Kathleen începu prost de cum păși pe ușă.

– Livia te roagă să mergi imediat în biroul ei, o anunță Trish pe un ton triumfător.

Livia era într-adevăr furioasă.

– Kathleen, ce drăguț din partea ta să ne onorezi în sfârșit cu prezența, spuse ea stăpânindu-se. Ia loc. Acum, spune-mi de ce n-ai venit ieri după-amiază la Hotelul Sedgewrick.

– Ieri? Dar n-am știut…

– A apărut o situație neprevăzută. A izbucnit un incendiu în sala mare de la Sedgewrick, ceea ce a determinat modificări substanțiale în planul nostru. Din fericire, familia Huggleston s-a oferit să găzduiască gala la proprietatea lor. Presupun că-ți spun niște noutăți, nu-i așa?

– N-am auzit de…

– Ți-am lăsat un mesaj telefonic sâmbătă seara. M-ai dezamăgit profund, Kathleen.

– Îmi pare foarte rău, Livia. Am plecat din oraș pe neașteptate.

– Ai plecat din oraș? Chiar înainte de cea mai mare colectă de fonduri a sezonului?

– A survenit ceva de ultimă oră și…

– Și nici măcar nu te-ai deranjat să verifici mesajele.

– Nu aveam telefon acolo unde am fost, spuse Kathleen sperând să se deschidă o gaură în pământ, care s-o înghită.

– Ai fost singură?

Cu fața roșie ca focul, privind în jos, Kathleen scutură din cap. Șefa ei n-avea nici un drept s-o întrebe așa ceva, dar nu intenționa s-o enerveze și mai mult atrăgându-i atenția.

Livia nu mai spuse nimic și se-ntoarse spre ecranul calculatorului. Kathleen ieși din biroul ei simțindu-se complet distrusă. Avea un nod în stomac. Cum fusese posibil să strice totul într-un mod atât de spectaculos, fără nici o urmă de neliniște? Cum putuse să distrugă totul? Se purta exact ca înainte de a hotărî să-și schimbe viața…

De câte ori se-ndrăgostea, urma un dezastru: principiul funcționa cu precizie de ceas.

Numai că acum, spre deosebire de alte dăți, era cu adevărat îndrăgostită. De unde rezulta că dezastrul va fi și mai mare. Era pe punctul de a-și pierde slujba la care ținea atât de mult; și asta numai pentru un weekend plin de pasiune.

Nu, n-a fost doar atât, a fost cel mai frumos weekend din viața ei.

Dar nu, nu putea să-și lase viața condusă de emoții și sentimente. Trebuia să și-l scoată din minte pe Reid – începând chiar de acum.

Maggie, Jens și Nancy o instruiră în legătură cu complicatul proces de reorganizare care trebuia început imediat. Munci toată ziua, fără pauză, fără să mănânce, fără măcar să fi reușit să-și bea cafeaua cumpărată de dimineață. La ora șapte seara ieși din biroul pustiu și se târî, cu o durere de cap înfiorătoare și-o arsură cumplită în stomac, până la stația de autobuz.

Urcând scările spre apartamentul ei, observă că lumina era aprinsă. Poate că Reid o uitase așa. Gândul la Reid îi produse din nou un vârtej de stări și sentimente contradictorii. Aproape că-i venea să se așeze acolo, pe trepte și să plângă. Nu, trebuia să

reziste până ajunge înăuntru. Auzi telefonul sunând pe când descuia. Se opri în bucătărie să asculte mesajul. Era Dovey; bine că n-a răspuns. Vocea lui, deși optimistă, suna strident:

„Kathleen, unde ești? Te-am căutat toată ziua. Oricum, nu mai are importanță. Să trecem la problemele care ne interesează. Îmi pare rău că n-a mers cu Reginald. Eram atât de sigur că el e bărbatul potrivit. Dar, am găsit perechea ideală pentru tine. Îl cheamă Wilton Denham și e pur și simplu de vis: frumos, elegant, bogat, sponsor de muzeu. Vine la gală. I-am povestit despre tine și este foarte curios să te cunoască. Este chirurg plastic – și încă unul foarte bun. În concluzie, corespunde punct cu punct cerințelor de pe lista ta. Sunt sigur că…“

Kathleen ridică receptorul cu o mișcare bruscă.

– Dovey?

– Ah, ești acasă, draga mea?

– Dovey, te rog nu-mi mai căuta parteneri.

– Dar, scumpa mea…

– Nu mai suport stresul. Mai bine rămân fată bătrână.

– Draga mea, dacă nu-ți reușește o dată, încearcă din nou și din nou. Nu renunța! Ai nevoie de un partener pentru gală, nu-i așa?

– Voi supraviețui și fără.

– Dar nu e nici un rău în a mai încerca. Îngăduie-mi o ultimă dată.

– Nu m-ai putea însoți tu, măcar acum?

– Nu, dragă. Alphonse vine cu mine. În plus, n-aș rata niciodată ocazia de-a aranja o întâlnire. Hai, Kathleen!

Kathleen ezită, încercând să găsească o scuză.

– Consider că tăcerea ta înseamnă „da".

– Dovey, eu…

– Îi voi da numărul tău de telefon și veți fi perechea cea mai încântătoare. Pa, scumpa mea.

Kathleen închise telefonul și rămase privindu-l lung.

– Ce conține lista? se auzi vocea gravă a lui Reid din living, unde stătea pe canapea cu Sheba instalată comod pe pieptul lui.

Kathleen se sperie îngrozitor. Scoase uin țipăt scurt și simți cum încep să-i tremure genunchii.

– Ce faci aici? Încet, panica inițială se transformă în furie.

– O răsfăț pe Sheba. Nu-mi amintesc să-mi fi spus să plec naibii de-aici când ne-am despărțit de dimineață.

– Vrei să spui c-ai fost aici toată ziua?

– Am plecat, am venit.

– Ai plecat și-ai venit? Reid, ăsta e spațiul meu privat. Nu ți-am dat cheie!

– Fii serioasă, Kathleen, doar eu ți-am făcut cheile.

– Și ți-ai făcut și tu una fără să-mi spui? Cum îndrăznești?

– Nu știu de ce faci atâta caz…

– De ce fac atâta caz? Este pur și simplu un coșmar. Mi-ai spus că ești de acord cu o aventură. Acum vin acasă după ce-am fost la un pas de-a fi concediată…

– Concediată?

– Da. Aproape. Vin acasă și constat că te-ai mutat la mine în apartament! În nici un caz nu pot admite așa ceva. Nu mă pot lăsa dusă așa, de val.

– Ce conține lista, Kathleen?

– N-are nici o legătură.

– Prietenul tău a spus că medicul chirurg corespunde punct cu punct cerințelor de pe listă. Vreau să știu și eu care sunt acele cerințe. Îmi datorezi cel puțin atât.

– Îți datorez? Nu-ți datorez nimic, ticălos încrezut.

– Hai, spune. Care sunt criteriile? Mărimea investițiilor? Suprafața apartamentului? Marca mașinii? Diploma? Care sunt adevăratele tale priorități, Kathleen? Spune-mi adevărul. Voi rezista.

– Nu vreau să discut despre asta, Reid. Ai promis. Este una din reguli.

– La dracu, regulile! Mergi la o petrecere selectă cu un individ bogat și ai pretenția să nu-mi pese? întrebă el prinzând-o de umeri. Îmi ceri prea mult.

– Nu ți-am cerut nimic. Ai auzit întâmplător o convorbire personală.

– Așadar, n-aveai de gând să-mi spui deloc. Care este evenimentul?

– Gala. Muzeul organizează un bal de colectare de fonduri. Este într-adevăr o ocazie importantă.

– Atât de importantă, încât nu te poți face de rușine apărând în compania unuia ca mine!

– Nu fi grosolan! Oricum, nu m-aș fi gândit să te invit. Biletul costă cinci sute de dolari.

Reid rămase o clipă uimit…

– Nu se poate!

– Ți-am spus că este pentru strângerea de fonduri. Aceasta este una din modalitățile prin care susținem muzeul.

– Și individul acesta bogat?... O să-l aduci acasă la tine?

– Nu-l cunosc, deocamdată. Și în afară de asta, pot face orice vreau! Nu trebuie să-ți dau socoteală nici ție, nici altcuiva.

Reid o privi lung. Durerea din ochii lui îi transformă furia într-o spaimă dureroasă.

– E adevărat, nu trebuie să dai socoteală, spuse el aproape mecanic. Cred că nu mai e nimic de spus. Plec.

Abia în momentul în care Reid își luă jacheta de pe spătarul unui scaun, Kathleen se întoarse și văzu masa aranjată cu lumânările aprinse, sticla cu vin, bagheta, brânza, farfuriile cu mâncare frumos ornată, fructele, prăjiturile cu care el o așteptase.

– Dumnezeule, Reid…

– Nu spune nimic. Aruncă totul și să uităm ce-a fost.

– Reid, nu pleca. Iartă-mă. M-am enervat, dar n-am vrut să…

– Nu-ți face griji, scumpo. Știam de la început că se va întâmpla așa. Mai bine acum decât mai târziu. Nu te voi mai deranja. Deschise ușa și ieși, apoi mai întoarse o dată capul de pe palier. Distracție plăcută la gală cu domnul doctor!

Capitolul 11

Gala promitea a fi un succes absolut. Totul strălucea în sala de bal a conacului Huggleston.

Kathleen se învârtea pe ringul de dans în brațele doctorului Wilton Denham, întrebându-se dacă se observa faptul că se simte îngrozitor. La un moment dat, își dădu seama că interminabilul lui monolog se oprise.

– Poftim? întrebă ea cu un aer absent.

– Te-ntrebam dacă vrei numărul lui de telefon.

– Al cui număr de telefon?

Doctorul Denham oftă, încruntându-se ușor.

– Al colegului meu. După cum spuneam, este specialist în dermatologie, în probleme ca, de exemplu, extirparea aluniței.

Încet, încet, Kathleen realiză că doctorul vorbea despre alunița ei.

– Mi-am dedicat întreaga viață acestei misiuni, continuă el cu blândețe.

– Ce misiune?

Doctorul Denham oftă din nou și făcu o piruetă plină de grație.

– Nimeni nu trebuie să suporte chinul de a trăi toată viața cu un defect corectabil.

Zâmbi arătându-și dinții de o perfecțiune nefirească, rămânând cu ochii ațintiți în colțul gurii ei.

Lui Kathleen îi venea să-și acopere alunița cu mâna și, mai ales, să-i tragă doctorului o palmă, ceea ce nu era chiar atât de greu de realizat. Dar, asta-i mai lipsea, să facă o scenă în mijlocul ringului de dans, ca Livia să aibă cu adevărat motiv s-o dea afară.

– Mulțumesc foarte mult, dar n-am considerat niciodată că alunița mea ar constitui o problemă estetică.

– Da, răspunse doctorul, examinând-o în continuare fascinat.

Orchestra termină de cântat melodia și, spre marea ei ușurare, Kathleen îl văzu pe Dovey apropiindu-se de ei.

– Draga mea Kathleen! O apariție de vis, așa cum am prevăzut! Făcu un pas înapoi ca să admire mai bine rochia aurie din lame cu un decolteu mai îndrăzneț decât oricare pe care Kathleen îl purtase înainte. Cea mai luminoasă stea! Cum te simți, domnule doctor? Te distrezi bine?

– Desigur!

– Nu-i așa că partenera pe care ți-am ales-o este delicioasă?

– Absolut încântătoare.

– Kathleen, ți-am spus că datorită acestui talentat doctor pot purta acum smochingul?

– Da, mi-ai spus. Presupun că asta e specialitatea ta, încercă ea să se arate interesată de profesia partenerului său.

– Liposucție, măriri și micșorări de sâni și altele. Încerc să ajut fiecare pacient să ajungă la o siluetă perfectă.

– Așa cum ai făcut pentru mine. Kathleen, însă, n-are motive să-și facă griji în privința siluetei, ca noi ceilalți, bieți muritori expuși imperfecțiunilor.

– Dovey, te rog! încercă ea să-i tempereze entuziasmul pe care șampania în cantitate nelimitată i-l exarcerba întotdeauna.

– Da, sunt unii care preferă formele pline, spuse doctorul, nu prea convins, examinând-o cu ochi de profesionist.

– Vrei să spui că n-ar strica să mai slăbesc?

– E o deformație profesională în cazul meu să remarc niște nuanțe care trec neobservate în mod normal.

– Înțeleg… se mulțumi Kathleen să spună, reprimându-și cu toată puterea răspunsul sarcastic pe care ar fi vrut să-l dea.

– N-am avut nici cea mai mică intenție să te jignesc.

– Nu?

Dovey interveni cu un zâmbet binevoitor.

– Draga mea, de fapt am venit să te răpesc. I-am promis Liviei că te aduc urgent. O voi conduce înapoi imediat ce termină de discutat cu Livia, se adresă el doctorului, luând-o pe Kathleen de braț și dispărând apoi în mulțime.

– Ai auzit ce mi-a spus, Dovey?

– Fii calmă. Nu e cazul să faci o greșeală chiar acum. Livia e îngrozitor de nervoasă.

– Dovey, omul acesta e de părere c-ar trebui să fac operație estetică. Reginald, cel cu care mi-ai aranjat întâlnirea dinainte, era de părere c-ar trebui să iau medicamente. Unde-i găsești?

– Kathleen, te rog. Încerc doar să te ajut. Sunt de partea ta.

– Scuză-mă, nu pe tine sunt supărată.

– Te așteaptă Livia, spuse Dovey cu fața înduioșată, bătând-o încurajator pe umăr.

Livia arăta superb în rochia argintie înaltă pe gât. Părul ei alb strâns într-un coc auster îi da o notă în plus de distincție.

– Kathleen, arăți minunat.

– Mulțumesc, Livia.

– Kathleen, văd că ești însoțită de doctorul Denham.

– Da…

– O alegere excelentă. Doctorul sponsorizează de ani de zile muzeul și este o persoană încântătoare și cultă. El mi-a făcut operație la bărbie acum doi ani.

– Ah…

– Îmi pare rău că te iau de lângă el, dar avem câteva lucruri de făcut. Fii atentă, pentru că trebuie să începem imediat.

Livia înșiră o listă lungă de sarcini, în timp ce Kathleen asculta cu atenție, regretând că nu-și luase o poșetă suficient de mare pentru a-și fi putut pune și-un carnețel înăuntru.

– Deocamdată, asta e tot, dar fii pregătită! Sunt sigură că ne vom atinge obiectivul propus în seara aceasta, dar trebuie să ne facem fiecare datoria.

Kathleen plecă repede, încercând să-și ordoneze în minte instrucțiunile primite. Abia când Dovey repetă întrebarea, îl auzi și-o conștientiză.

– Kathleen, cine e bărbatul acela?

– Ce bărbat, Dovey? Nu-mi distrage atenția. Nu vreau să uit ce am de făcut.

– Bărbatul acela superb te privește înnebunit. Ascunzi ceva, strengărițo!

Kathleen îngheță.

– Are ochi verzi? șopti ea.

– Cei mai verzi ochi pe care i-am văzut vreodată, confirmă Dovey, încântat. Nas aristocratic, pometi proeminenți, gură fermă.

Kathleen se-ntoarse și-l văzu pe Reid. Se priviră lung, în tăcere.

– A naibii rochie, reuși Reid să spună, înghițind cu greu.

– Îți displace grozav, nu-i așa?

– Nu chiar. Știi ce părere am despre rochiile tale de seară. Du-te, etalează-te, spuse el văzând-o că încearcă să-și acopere decolteul cu părul. Se pare că nu mai am nici un drept de proprietate. De fapt, ai spus-o clar.

– Ai venit aici să mă insulți?

– Nu, Kathleen.

Orchestra tocmai începuse un cântec de dragoste. Reid își desfăcu brațele și oftă, cuprinzând-o în brațe și respirându-i parfumul. Când ultimele acorduri se stinseră, se depărtă puțin și o privi în ochi.

– Reid, îmi pare rău, șopti ea, venind la pieptul lui, când lacrima strălucitoare din colțul genelor i se rostogoli pe obraz.

– Să nu-ți închipui că mă aflu aici pentru că aici mi-e locul, începu el, brusc suspicios, pe un ton mai aspru și mai tare decât intenționase. M-am zbătut pentru acest bilet pentru c-am vrut să văd concurența.

Kathleen se trase de la pieptul lui, străduindu-se să-ndepărteze lacrimile fără să-și strice fardul.

– Nu sunt la înălțimea standardelor, nu? scrâșni el din dinți, luând un pahar de șampanie de pe una din tăvile cu care tocmai se trecea. Lumea ta este complet diferită de-a mea.

– N-ai dreptate.

Reid se simțea penibil, ceea ce-l înfurie.

– Mă-ndoiesc că n-am dreptate. Bău șampania dintr-o înghițitură, rămânând cu un gust amar.

– Reid, de ce-ai venit?

– Nu știu. Presupun că din curiozitate. Sau, poate ca să bat pe cineva. Unde e doctorul? Arată-mi-l.

– Sper că glumești.

– Vrei să vezi?

Reid nu putu savura expresia îngrozită a feței lui Kathleen decât câteva secunde, înainte de venirea unui bărbat înalt, cu părul aranjat extrem de atent, care îi displăcu instantaneu.

– Aici erai, Kathleen! Începusem să mă întreb dacă nu cumvă mă eviți.

– Deloc, răspunse ea jenată. Am avut câteva probleme de rezolvat.

Reid îi cuprinse umerii cu brațul.

– Așadar, acesta e doctorul?

– Poftim?

– Tu ești individul cu liposucția, nu-i așa?

– Mă numesc Denham. Cine ești?

– Domnul doctor Denham, Reid Abram, un prieten de-al meu, interveni Kathleen.

– Ah… Cu ce te ocupi, domnule Abram? întrebă doctorul Denham după ce-l măsură cu privirea disprețuitor.

– Descui uși.

– Este lăcătuș, explică repede Kathleen. A realizat sistemul de securitate la noile birouri.

– Ah, da. Presupun că nu ești dispus să explici motivul pentru care pari atât de furios…

– Nu, nu cred că sunt dispus, spuse Reid, imitându-i modul nesuferit de a vorbi. Era deja cu pumnii strânși, curios dacă e vreo diferență între a pocni un nas care a suferit o operație estetică, față de un nas normal.

– Domnilor tocmai s-a anunțat că în curând va începe licitația de artă, interveni Kathleen desperată.

– Ah, să n-o ratăm. Intenționez să cumpăr un bronz superb Tsutakawa, spuse doctorul, oferind brațul lui Kathleen.

Dacă îl ia de braț, hotărî imediat Reid, doctorul nu mai scapă de pumnul său.

– Mergi înainte fără mine, spuse Kathleen, evaluând repede pericolul. Eu mai am de pus la punct câteva amănunte în legătură cu desfășurarea licitației.

– Cum dorești, se resemnă doctorul, aruncând o privire rapidă și spre ea și spre Reid. Ne vedem acolo.

După ce acesta dispăru în mulțimea care se îndrepta spre holul unde urma să aibă loc licitația, Kathleen se întoarse furioasă spre Reid.

– Te comporți ca o fiară.

– Nu asta vrei? Apoi, văzând o ușă care se deschidea spre un culoar slab luminat, o prinse brutal de braț. Vino cu mine.

– Unde mă duci?

– Încă nu știu.

O târî printre smochinguri, paiete, diamante și decolteuri, cu ochii ațintiți asupra acelei uși deschise. Intră și continuă s-o tragă după el pe un coridor lung, cu covor gros.

– Ce naiba ai de gând? țipă ea, zbătându-se.

– Să mă comport ca o fiară, ce altceva? spuse Reid intrând în încăperea de la capătul coridorului: o bibliotecă.

Ținând-o de umeri, rezemată de ușă, îi studie cu atenție trăsăturile delicate ale feței, bărbia ridicată provocator, linia senzuală a gâtului, decolteul adânc cu promisiuni înnebunitoare.

– Reid, nu poți face așa ceva!

– Facem pariu?

O sărută înnebunit de dorință, iar ea răspunse cu aceeași pasiune.

– Reid, îmi distrugi rochia! Cum voi mai apărea?

Nu-mi pasă. Fiecare protest devenea prizonierul unui sărut până când trupurile lor

înlănțuite se contopiră irezistibil în clipa de extaz și împlinire numai de ei știută.

– Nu mă așteptam să fii aici, Reid. Nu știu ce să cred.

– Nu crede și nu te gândi la nimic. Nici eu nu vreau să mă gândesc la nimic. Singurul lucru de care-mi pasă este ca nu cumva să mergi acasă cu doctorul.

– Ce idee! N-o să-ți vină să crezi ce mi-a sugerat!

– Ce? Instinctiv, strânse din nou pumnii.

– Să fac operație estetică! N-a spus direct, pentru că este mult prea politicos, dar consideră că sunt prea grasă și mi-a sugerat să fac o operație de liposucție. De asemenea, ca să fiu scutită de-a trăi toată viața cu o imperfecțiune estetică, mi-a sugerat să-mi fac operație de extirpare a aluniței.

– Nu! Sper că nu vei face niciodată așa ceva! Promite-mi. Promite-mi! insistă el, îngrozit.

– Promit. Dar trebuie să-mi promiți și tu ceva: că te comporți civilizat și nu mai faci scene.

Deschise ușa și ieși la lumina necruțătoare cu obrajii ei îmbujorați, sclipirea din ochi, părul ciufulit, rochia șifonată.

– De-acum, licitația de artă s-a terminat deja, la fel ca și cariera mea, presupun. Voi încerca să mă port cu profesionalism, iar tu nu mă mai enerva și spiona. Ai înțeles?

– În nici un caz, scumpo. Te voi urma peste tot, ca să mă asigur că doctorul nu întrece limita.

– Fără scene!

***

Licitația a fost un succes răsunător, judecând după zâmbetul triumfător de pe chipul Liviei. Kathleen apăru chiar când doctorul Denham intra în posesia bronzului Tsutakawa cel mai râvnit, pentru suma de patruzeci de mii de dolari. Alte lucrări ale unor cunoscuți artiști fuseseră adjudecate în schimbul unor sume la fel de fabuloase. Urmă licitația pachetelor turistice pentru vacanțe, organizată de Kathleen: taberele de caiac, croazierele până spre Alaska, tururile de vizitare a grădinilor de pe proprietățile din zonă, tururile cu avioane charter, toate cumpărate în schimbul unor sume mari. Livia zâmbea aprobator, dar Kathleen era prea tulburată pentru a-i aprecia laudele. Se simțea vulnerabilă și expusă, dar reuși să facă față,

zâmbind sponsorilor și donatorilor, felicitându-i pentru achizițiile făcute, discutând cu ei despre tot felul de nimicuri. Nu-și mai amintea nici cu cine vorbise, nici despre ce. Era clar că-și atinseseră obiectivul, probabil reușiseră să strângă o sumă chiar mai mare decât era scontată. Era prea obosită ca să-i mai pese, mult prea conștientă de privirea lui Reid ațintită asupra ei de la celălalt capăt al încăperii.

Oaspeții începură să plece și strângerile de mână, săruturile date mai mult în aer și mulțumirile nesincere păreau să nu se mai termine. Într-un târziu, Kathleen se prăbuși într-un fotoliu, oftând. Simți imediat prezența lui Reid lângă ea.

– A treia oară se-ndeplinește vraja, șopti el.

– Cum adică?

– Dacă te salvez de la a treia întâlnire, ești a mea pentru totdeauna.

– Nu vorbi ca un om al cavernelor, Reid, reacționă ea la tonul lui extrem de posesiv. Nu se potrivește cu smochingul pe care-l porți.

– La naiba cu smochingul.

Își plimbă degetele pe gâtul ei, irezistibil. Cum i s-ar fi putut pretinde să-i reziste? Se ridică și-l luă de braț, ieșind împreună din clădire, unde șoferii trăgeau mașinile la scară.

Doctorul Denham aștepta afară, din fericire la braț cu Livia. Șoferul tocmai îi adusese Mercedesul argintiu.

– Nu-ți pot spune cât de recunoscătoare îți sunt pentru sprijinul acordat muzeului, Wilton, spuse Livia pe un ton afectat. Mă bucur mult că bronzul Tsutakawa este al tău, pentru că nimeni nu l-ar fi apreciat mai mult.

– Sunt foarte mișcat de părerea atât de bună pe care-o ai despre gustul meu artistic, draga mea.

– Ah. Kathleen, iată-te! Wilton te-a căutat peste tot!

– Îmi pare rău, dar am avut o mulțime de lucruri de făcut.

– Nu mai are importanță. Bine că te-am găsit acum. Sper să-mi permiți să te conduc acasă, spuse Wilton Denham bucuros, luând cheile mașinii de la șofer.

Tăcură toți, șocați. Livia îl privea pe Reid de parcă ar fi fost un extraterestru, apoi, încet, încet îl recunoscu.

– Ah, tânărul care ne-a instalat încuietorile.

– Chiar eu.

– N-am știut că te interesează artele…

– Surprizele sunt inepuizabile, după cum se pare, răspunse Reid rece.

Kathleen căuta desperată să spună ceva să salveze situația. Doctorul Denham tuși ușor, zâmbi spre Livia cu acel zâmbet impecabil și-și luă rămas-bun.

– A fost o seară superbă, Livia. Noapte bună.

– Kathleen, spuse Livia după ce doctorul plecă. Aș dori să discut puțin cu tine.

– Sigur că da.

Cu acel gol în stomac cu care se obișnuise în ultima săptămână, Kathleen o urmă înăuntru.

– Kathleen, crezi c-ai putea face astfel încât să nu umilești, cu viața amoroasă pe care o duci, pe cel mai generos sponsor al organizației noastre? Cer prea mult? Pentru că, altfel, atunci poate că ar trebui să te gândești la o altă carieră.

– Livia, viața mea amoroasă mă privește numai pe mine.

– Nu mai vreau s-aud nimic, Kathleen. E târziu și sunt obosită și, sincer, nici n-am chef pentru așa ceva.

– Livia, n-am avut intenția să…

– Și cum a reușit un lăcătuș oarecare să obțină un bilet la gală? Presupun că nu ești străină de acest lucru; ar fi fost imposibil să-și permită să cumpere unul el singur.

– Nu este deloc o persoană oarecare și-și poate permite să cumpere un astfel de bilet.

– Știi ceva, Kathleen? Nici nu mă interesează. Te așteaptă caleașca afară! Ce ciudat, să pleci de la un astfel de bal cu o… camionetă.

După care Livia îi întoarse spatele și se îndepărtă.

– Ei? Vocea lui Reid era liniștită, dar amenințătoare.

– Nu mă mai privi așa. Nu sunt sigură dacă am fost concediată sau nu.

– Concediată? De ce? Pentru c-ai fost văzută în compania unuia ca mine?

– Uite ce este, aproape mi-am pierdut serviciul… Ai putea avea măcar puțină înțelegere și compasiune.

– Nu-mi amintesc să fi avut nevoie de compasiune în bibliotecă.

– Vorbește mai încet.

– Urcă și discutăm în drum spre casă.

– Nu. Ești furios pe mine, Livia este furioasă pe mine, întreaga lume e furioasă pe mine. Prefer să fiu singură.

– Urcă în camionetă, Kathleen.

– N-am chef să urc în afurisita ta de camionetă, Reid.

– Remarca șefei te-a deranjat, nu-i așa?

– Ai fi putut închiria o limuzină pentru această ocazie.

– O limuzină? Prințesa mea dorește și altceva? O caleașcă trasă de patru cai albi?

– Reid, am vrut să spun doar că…

– Ai vrut să spui că nu sunt suficient de bun pentru tine. Faci cum vrei. Poți merge pe jos.

Trânti portiera și-și rezemă capul de geam, cu mâinile încleștate.

– Reid, de ce mi se întâmplă așa întotdeauna?

– Adevărul este că, indiferent care sunt criteriile de pe lista ta, eu nu corespund nici unuia.

– Lista mea n-are nici o legătură cu tot ce ni se întâmplă.

– Nu mi-ai spus ce conține lista.

– Nici tu nu mi-ai spus ce vrei, de fapt. Nu e tot atât de important?

Veni lângă ea și o prinse de umeri.

– Sunt propriul meu stăpân și nimeni nu mă controlează, nu mă critică și nu mă amenință, așa cum procedează șefa ta cu tine.

– Reid, n-ai dreptul să…

– Lucrez când vreau și câștig atât cât îmi trebuie, nu mai mult. Nu-mi place să aud că nu mă ridic la

înălțimea pretențiilor tale și să fiu disprețuit de colegii tăi pentru că am o camionetă. Mă asculți?

– Da, ca de altfel toată lumea pe o rază de o sută de metri.

Reid îi dădu drumul, scuturâ din cap și privi în pământ.

– Fir-ar să fie, îmi pare rău că ți-am făcut neplăceri la serviciu. Ar fi mai bine să plec până nu-ți distrug toată viața.

– Cred că așa ar fi cel mai bine, răspunse Kathleen cu vocea înăbușită de plâns, întorcându-se cu spatele pentru a nu-l vedea plecând.

Kathleen plăti taxiul și urcă încet scările. Din fericire, era ora trei dimineața și n-o vedea nimeni în halul acela.

Se așeză, extenuată, pe un fotoliu și Sheba profită imediat de ocazie pentru a-i sări în brațe. Kathleen o mângâie cu un aer absent, încercând să se gândească. Dar nu se putea gândi decât la Reid. Nu corespundea idealului ei, dar, pe de altă parte, în comparație cu el, idealul ei părea tern. Trei ani în care întâlnise tot felul de bărbați care corespundeau criteriilor de pe lista ei. Trei ani de eșecuri spectaculoase. Doamne, ce greu învață!

Dac-ar trebui să facă lista acum, ar ști exact criteriile: ochi verzi; jachetă din piele neagră și cizme; un bărbat capabil să deschidă o ușă blocată în douăsprezece secunde; un bărbat care să facă baie într-un lac glacial în luna octombrie; un bărbat care să-i înfioare trupul. Nu mai avea rost să se gândească acum. Și-așa el nu mai vroia s-o vadă niciodată și nu-l putea invinui.

Kathleen se ridică repede și începu să caute prin sertare până găsi lista. Se duse cu ea deasupra chiuvetei, aprinse un chibrit și-i dădu foc, privind-o cum arde, articol cu articol, până ce flacăra ajunse la degete. Deschise robinetul și spălă orice urmă.

Se duse apoi la culcare și plânse până adormi.

Capitolul 12

Mieunatul devenea din ce în ce mai tare și mai ascuțit. Deși îi era groază să se trezească, nu avu încotro: Kathleen se ridică din pat cu greu, sub povara amintirilor din seara trecută – balul; partenerul de la bal; scena din bibliotecă; scena cu Livia; arderea listei. Gemu și-și îngropă fața în mâini.

Îi dădu de mâncare Shebei, apoi se așeză fără vlagă la masa din bucătărie, încercând să-și bea cafeaua. Ceasul arăta ora douăsprezece și douăzeci și unu de minute. Era important, dar nu-și amintea de ce.

Ah, nu se poate! Spectacolul Nanettei. Cortina urma să se ridice în exact treizeci și nouă de minute. Sări de pe scaun, îngrozită. Nanette a fost atât de bucuroasă când i-a promis că vine să asiste la spectacol, încât nu putea s-o dezamăgească.

Se repezi în dormitor, se-mbrăcă repede cu niște blugi prăpădiți și un tricou cu mânecă lungă și ieși cu părul fluturând și inima bătându-i cu putere. Dacă reușea să prindă autobuzul care urma să treacă în două minute și dacă spectacolul începea cu câteva minute mai târziu, era salvată.

***

Bătăile acelea repetate erau ca niște lovituri de ciocan pe creier. Își înfundă capul în pernele canapelei, sperând ca zgomotul acela să înceteze. Nu numai că nu înceta, dar devenea din ce în ce mai insistent, însoțit acum și de o voce – o voce familiară care repeta ceva ce mintea sa încetoșată recunoscu în cele din urmă ca fiind numele său.

– Reid, scumpule, trezește-te! E timpul să plecăm! Reid, știu că ești acolo.

Reuși să se ridice. Pe jos, lângă canapea, sticla goală de whisky Jack Daniels explica durerea înfiorătoare de cap pe care o avea. Amintirile se derulau dureros în mintea lui: Kathleen în bibliotecă; el, spunând că mai bine pleacă înainte de-ai distruge toată viața; ea, spunând c-ar fi cel mai

bine așa; el, oprindu-se în drum spre casă să cumpere o sticlă cu băutură; după aceea, nu-și mai amintea nimic.

– Reid, deschide ușa!

Merse încet spre ușă, luptând împotriva valurilor de cumplită amețeală. Lumina care invadă brusc încăperea îi înfigea pumnale în ochi. În fața ușii, stătea mama lui îmbrăcată într-un costum pantalon care nu făcea decât să-i stimuleze durerea de cap.

– Presupun că lucrurile n-au mers cum trebuie aseară, spuse ea, observând dintr-o privire smochingul șifonat, sticla, figura lui descompusă și palidă.

Reid clipi și mormăi ceva în chip de încuviințare.

– Ai fi putut măcar să te dezbraci de smoching înainte de-a te scufunda în acest hău al desperării.

Reid se îndreptă spre camera lui, ca un animal rănit care-și căuta vizuina.

– Presupun că nu știi cât e ceasul, continuă mama, urmându-l. Este aproape douăsprezece și jumătate și, dacă nu ești gata în cinci minute, întârziem. Cafeaua te așteaptă jos. Fă repede un duș și…

– Gata pentru ce?

– Matineul… Ultimul spectacol cu „Romeo și Julieta“. Grăbește-te!

***

Reid era în continuare chinuit de acea durere de cap devenită acum mocnită și persistentă, stimulată de zgomotele stridente din timpul spectacolului. Cu degetele înfundate în urechi, suporta cu stoicism de dragul lui Jamie. Nu-nțelegea fascinația lui Romeo pentru acea Julietă: o actriță platinată, fardată bizar și purtând o mulțime de bijuterii. Cu toate acestea, simțea un fel de compasiune pentru bietul individ. În definitiv, dragostea face tot felul de lucruri ciudate. Gândul acesta îl alarmă. Dragoste? Era îndrăgostit? În nici un caz. Alungă gândul și încercă să se concentreze asupra spectacolului.

Dar gândul acesta i se insinua în minte tot mai supărător. Poate din cauză că era nevoit să stea acolo, privindu-l pe Romeo făcând prostie după prostie. Auzi, să-și riște viața cățărându-se pe un balcon! Oare băiatul ăla n-avea nici un pic de mândrie și de minte? Cel puțin, s-a ales cu fata, deși nu s-ar spune că i-a folosit prea mult.

Se rezemă de spătarul scaunului, gândindu-se ce situație i-ar face mai mult rău: să continue să stea în sală și să asiste la scena dublei sinucideri sau să se strecoare afară din sală.

***

Kathleen se amestecă printre spectatorii care se îndreptau spre culise. Scena morții o impresionase îngrozitor. Din fericire nu se fardase, pentru că nu-și putea stăpâni lacrimile. Trebuia să-i spună lui Nanette cât de mult îi plăcuse spectacolul, după care va merge acasă, va mânca o înghețată enormă și va plânge toată după-amiaza. Abia după aceea se va purta ca o persoană matură; în nici un caz înainte. Merse direct la Nanette care încă mai era îmbrăcată cu costumul de scenă pătat de sânge.

– Kathleen, ai venit! Sunt impresionată! Ți-a plăcut?

Făcu ochii mari de mirare când o văzu ștergându-și lacrimile și nasul. Nu pot să cred, chiar ai plâns?

– Ai fost minunată, reuși Kathleen să spună.

Nanette o îmbrățișă lăsându-i pete de sânge pe tricou, apoi o luă de braț grăbită.

– Vino, vreau să ți-i prezint și pe ceilalți. Martin, Romeo al meu, este un tip nemaipomenit și Jamie, băiatul care a jucat rolul lui Mercutio este atât de simpatic. Are niște ochi verzi înnebunitori. Vino. Hei, Jamie, ți-o prezint pe prietena mea, Kathleen.

Kathlenn își șterse repede urmele de cremă de la fardul de pe fața Nanettei și se lăsă dusă spre un grup de actori vorbăreți și transpirați.

Zâmbetul îi îngheță pe buze când îl văzu. Nu putea fi adevărat și totuși era el, Reid, care stătea în picioare în spatele actorilor, părând aproape șocat s-o vadă, cu chipul palid, aproape descompus, oricum neplăcut surprins. Își dădu seama destul de greu că Nanette o trăgea de mânecă.

– El este Jamie, cel din rolul lui Mercutio, spuse Nanette entuziasmată, prezentându-i un tânăr slab ai cărui ochi verzi i se păruseră foarte familiari tot timpul spectacolului.

O doamnă, tot cu ochi verzi, purtând un costum portocaliu, stătea lângă el – mama lui.

– Ai fost minunat, spuse Kathleen dând mâna cu el.

– Mulțumesc.

După cum Reid continua s-o privească, își dădu seama în ce hal trebuia s-arate, cu tricoul pătat de sânge, cu ochii roșii de plâns și nasul umflat, curgându-i încă.

– Tu trebuie să fii aceea, spuse Jamie plin de curiozitate.

– Cine? întrebă Nanette.

– Femeia după care e înnebunit fratele meu, explică Jamie cu voce tare întregii asistențe. E imposibil să te mai înțelegi cu el de când a cunoscut-o.

– Jamie, te rog, nu fi lipsit de tact, interveni Angela Biggs. El e fiul meu cel mic, iar acesta soțul meu, Travis!

– Mă bucur de cunoștință, tună un bărbat masiv, roșu la față, strângându-i mâna cu putere.

– Vreau și eu s-o văd, spuse un bărbat înalt cu părul grizonant, făcându-și loc prin mulțime. Sunt bunicul băiatului, se prezentă el.

– Mă bucur să vă cunosc.

Bătrânul o examină îndeaproape.

– Tu ești fata care vrea să se mărite cu un tip bogat? Reid s-a îmbătat noaptea trecută. Probabil că habar n-are ce-a spus, dar eu am auzit.

– Tată, ce nepoliticos din partea ta! spuse Angela printre dinți.

Kathleen simți că nu-și mai poate înăbuși un râs isteric. În mod ciudat, cuvintele atât de directe ale bătrânului au făcut-o să nu se mai simtă stânjenită. Nu se putea ceva mai rău, așa că nu mai avea nimic de pierdut. Zâmbi și-și scutură capul.

– Nu, nu mai vreau. M-am răzgândit. Se pare că n-a mers.

– Hmm… mormăi bătrânul. Știi să gătești?

– Tată, te rog! șopti Angela, desperată.

Kathleen clipi, apoi își îndreptă spatele. Aici, cel puțin, era pe un teren sigur.

– Sigur că da, răspunse cu mândrie.

– Plăcintă?

– La treisprezece ani, am câștigat un concurs cu plăcinta mea cu cremă de lămâie și bezea. Specialitatea mea sunt prăjiturile și produsele de patiserie – de orice tip.

– Mă bucur să cunosc o fată care știe să gătească, spuse bunicul cu ochii strălucind de bucurie, strângându-i mâna cu căldură. Credeam că este o îndeletnicire de mult uitată.

– Deloc.

– Ești și foarte drăguță, adăugă el, continuând s-o țină de mână.

– Bunicule, nu mai flirta, spuse Reid, iritat.

– Nu mai fi gelos, băiete, nu-ți stă bine, spuse bătrânul, zâmbind. Pe obraz i se formă aceeași gropiță ca a lui Reid.

– Sunteți toți invitați la petrecere, spuse Nanette, rupând momentul penibil de tăcere.

Angela Biggs îi luă de braț pe bunic și pe Travis.

– Noi plecăm. Distracție plăcută.

– Mă bucur că te-am cunoscut, domnișoară, spuse bunicul, înainte de a ieși.

Reid și Kathleen rămaseră privindu-se în tăcere.

– Trebuie să plec… trebuie să prind autobuzul, îngăimă ea, cu ochii plini de lacrimi. Se șterse cu mâneca și se întoarse să plece.

Aproape ajunsese la ușă când el o strigă.

– Kathleen.

– Ce este? întrebă, fără să se întoarcă.

– Mă întrebam dacă… ezită câteva clipe. Oare n-ai fi dispusă să aduci unele modificări listei tale?

– Nu mai există nici o listă, reuși ea cu greu să articuleze. Am ars-o aseară.

– Ce-ai făcut?

– Am ars lista. A fost o idee proastă. Am încercat să mă conduc în dragoste după cum dictează rațiunea, nu sentimentele. Așa că, am ars-o.

– Și ce înseamnă asta? întrebă, făcând un pas spre ea.

– Nu știu, Reid. Tu trebuie să-mi spui.

– Nu pot să fiu împreună cu tine atâta timp cât crezi că-ți distrug viața. Ce s-a întâmplat cu șefa ta…

– Nu asta mă îngrijorează. Livia se va calma, sau, dacă nu, voi găsi un alt serviciu. Viața mea va fi cu adevărat distrusă numai dacă mă părăsești.

– Nu te juca, gemu Reid, închizând ochii.

– Nu mă joc.

Kathleen își șterse din nou ochii cu mâneca și, când lăsă mâna jos, Reid era chiar în fața ei, făcând-o să tresară.

– Liniștește-te.

– Mărturisesc că nu pot.

– Uite, ca semn al prețuirii mele, mormăi el, oferindu-i o batistă de hârtie.

Kathleen râse, își șterse ochii, își suflă nasul, apoi îl privi în față.

– Te iubesc, declară ea, cuibărindu-se la pieptul lui.

Se îmbrățișară atât de strâns, încât Kathleen abia mai putea respira, apoi o sărută tandru, buzele lui căutându-le avide pe ale ei.

– Stai puțin, protestă ea brusc.

– Ce s-a întâmplat?

– Tocmai ți-am spus că te iubesc.

– Grozav. Sunt extrem de fericit.

– Și? Ce spui? Mă iubești și tu sau nu?

Un zâmbet cald îi transfigură chipul.

– Dacă te iubesc? Păi… să vedem… Nu mă mai pot gândi la nimic altceva decât la tine.

– La fel mi se-ntâmplă și mie.

– Și înnebunesc dacă te văd cu un alt bărbat.

– Cred că ai niște colțuri care trebuie cizelate.

– Iar eu, cred că ești cea mai frumoasă femeie de pe planetă. Și alunița ta mă înnebunește de dorință… și vreau să mă căsătoresc cu tine.

Kathleen rămase cu gura căscată de uimire.

– Ei… te cam grăbești… nici măcar nu mi-ai spus că mă iubești.

– Vreau s-avem copii împreună și să vin și să te găsesc acasă în fiecare seară… și să te trezesc în fiecare dimineață… și vreau plăcinta aceea cu care te-ai lăudat. Și, da, te iubesc.

Kathleen râse, cuprinzându-i gâtul cu brațele.

– Copiii noștri sper că vor avea gropițe, ca tine.

După destul de mult timp, auziră o tuse ușoară.

– Îmi pare rău că vă întrerup, se scuză portarul, dar trebuie să încui sala.

– Sigur, sigur.

Alergară până la camionetă și se urcară.

– Mă duci acasă la tine?

– Nu cred c-aș putea suporta comentariile. Să mergem la tine.

– Mai bine. Trebuie să dau pisicii să mănânce și…

Kathleen se întrerupse în mijlocul frazei. Pipăi, își întoarse buzunarele pe dos…

– Incredibil.

– Ce este?

– De dimineață am fost într-o stare îngrozitoare: tristă, nedormită… și am plecat atât de grăbită ca să nu pierd autobuzul…

– Și?

– Și… mi-am uitat cheile înăuntru. Abia acum îmi dau seama. Se pare că ăsta e destinul meu.

– Într-adevăr, așa pare să fie.

– Și nici n-am geanta la mine, așa că nu mă poți pune să plătesc anticipat.

– Asta nu e bine deloc, Kathleen. Și arăți îngrozitor cu acest tricou pătat de sânge. Eu nu-mi ofer serviciile decât femeilor respectabile.

– Hei, protestă ea, printre sărutările lui, aparențele sunt înșelătoare. Trebuie să ai încredere în mine.

– Oricum, am o cheie de-a ta. Am păstrat-o ca amintire.

Îi prinse mâinile, privind-o în ochi.

– Vreau să știu sigur un lucru: sunt suficient de bun pentru tine, așa cum sunt?

Kathleen încuviință din cap, gata să plângă.

– Mă iubești? Vrei să te căsătorești cu mine? Încă nu mi-ai răspuns.

– Da.

– Mai tare. Nu te-aud.

– Da!

Râse și o sărută.

– Am vrut să fiu sigur. Să mergem acasă, scumpo.

Sfârșit